

**Sodobna
slovenska
dramatika**

Aljoša Lovrić Krapež

Weltschmerz

Dramsko besedilo s spominom

OSEBE:

MARIJA TRIBUŠON
SANDI TRIBUŠON

VIKTOR RICCI

URH STRAUSS
MELITA STRAUSS

LUCIJA OŽBOLT
FRIC KODARIN
ŽIGA STRAŽIŠAR

DINO JURINIĆ

LILI KRAJNC
ROBI KRAJNC
IZAK KRAJNC
LUKA KRAJNC

ČAS:

Prvo dejanje: Prvi dnevi pomladne epidemije.

Drugo dejanje: Eno leto po začetku epidemije.

Tretje dejanje: Leta nostalgičnega vračanja v čase, ko smo bili vsi še otroci.

PROLOG

Pod alpskimi slemeni je dolina, ki vodi v kotlino. V kotlini je mesto. V obliki morske zvezde. Na severnem kraku je majhno blokovsko naselje. V osrčju tega leži blok, obrnjen proti goram na severozahodu. Poleg tega bloka je razpršenih še nekaj drugih starih blokov iz prejšnjega sistema. Med njimi je otroško igrišče, kot žep na raztrganih hlačah, z zeleno livado povezuje vhode v krogu razporejenih blokov. Ena izmed prvih nedelj v letu, ko roke zapustijo rokavice, ko vratove otrok izmenično še pokrivajo pisani šali in ko labello uporabljajo le tisti z najbolj občutljivimi ustnicami. Na igrišču se igra kopica otrok, njihovi starši – ženske in moški – pa se, zbrani v krogu, pogovarjajo o tem in onem: o šoli in vremenu, zdravju in smrti, gospodarstvu in naravi, ko beseda nanese na politiko in se mnenja pogledajo izpod obrvi, pogovor preložijo na naslednjič. Starci in starke sedijo blizu njih, nekateri so celo pomešani. Izmenjujejo se pri partijah šaha. Tisti, za katerega se ugotovi, da se poskuša vrvitati, mora počakati cel krog. Mimo se peljejo prvi sezonski kolesarji. Z bližnje ceste se vsake toliko zasliši predirljivo škripanje gum in melanholično oglašanje še hladnih motorjev.

Blokovska pravokotna površina se dviguje nad igriščem z zavitim rumenim toboganom, dvema gugalnicama z gumama, pisanim "konjičkom" na vzmeti, parom plastičnih, zelenih košev za smeti in tremi klopčami, s katerih se počasi lušči star, zelen lak. Po tleh leži stara, od zime poteptana rjavkasta trava. Okoli igrišča stoji nekaj visokih smrek in oskubljenih rožičevcev. V kotu igrišča je češnjevce, ki začinja odganjati majhne bele lističe.

Fasada, od sive pa vse tja do bež barve, se dolgočasi v sivi poznopopoldanski svetlobi. Objekt ima tri vhode, štiri nadstropja in na vsaki strani po trideset oken, skozi katera se zaradi odbijajoče se svetlobe ne vidi. Pod zemljo je ducat majhnih kletnih prostorov z lesenimi ali železnimi vrati, vsi so skrbno zaklenjeni. Nekateri so polni koles, smuči, sank, pustnih kostumov in preperelih igrač, nekateri so skoraj prazni, nekateri so nezanimivo sveže prepleskani, drugi so polni letakov z nasmejanimi obrazi, v enem je zelen športni motor, po eni strani popolnoma razpraskan in poškodovan, pokrit je s sivo prevleko za šotor. Vsako stanovanje ima majhno loggio. Vsak jo uporablja na svoj način. Za nekatere je podaljšek dnevne sobe in je natrpana z raznimi igračkami, košarami; pri drugih je le prostor za sušenje perila in je tako v tem prostoru obešenih nekaj brisač, spodnjega perila, oblek, srajc, pižam ... Pri tretjih je ta prostor namenjen predvsem kajenju in je tako bolj puste narave, ponekod pa so okna že dolgo zaprta, nepremična, loggia izpraznjena; ta stanovanja so prazna. Iz starih, rjavih, od dežja spranih

streh se še ponosno dviguje nekaj širokih opečnatih dimnikov, družbo delajo ducatu zastaranih anten, med vsem tem pa zvito vijuga strelovod. Nekje zraven najvišjega dimnika je elipsast madež – zasušeno znamenje bruhanja enega izmed prebivalcev –, nekaj praznih steklenic in počena trzalica.

Oblaki so nizko nad tlemi. Lahko da bo kmalu začelo deževati. Večina ljudi začne zapuščati dvorišče, kot mravlje sinhrono dvigujejo svoje otroke z igral, ugašajo cigarete, pospravljajo šahovske figure, nekateri že počasi stopicajo proti vhodom v bloke. Sonca se ne vidi; kot da bi le-to obupavalo nad življenjem na Zemlji, počasi umika žarke s površin. Zadnji igrišče zapustijo dva otroka z očetom in pes – rjav mešanec z dolgim gobčkom in temnimi očmi –, ki se ni pustil privezati nazaj na povodec. Na koncu ga je velika moška roka zgrabila za pleča, ga nejevoljno dvignila v naročje in odnesla, medtem ko sta otroka sitnarila, naj ga spusti, češ da mu je neudobno.

Sence svetilk pred blokom se daljšajo, dokler ne dosežejo bloka, in potem zbraste črte rastejo še naprej, dokler se linije počasi ne izgubijo. In je tema. Kaos teme. Vsaka stvar išče svojo senco. In prižgejo se luči. In naenkrat ima spet vse svojo senco.

Za okni bloka se začenjajo prižigati luči. Nekatero luči so bolj srebrnkaste, druge toplejše, rumene. Iz ene izmed otroških sob svetijo z zidov fluorescentno zelene zvezdice. Postopoma prižiganje luči razgali dinamiko teles, ki živijo med njimi. Otroci, odrasli, moški in ženske, psi, mačke, starejši, hrčki. Nekateri ležijo na kavčih in anemično gledajo v ekrane televizorjev. Drugi večerjajo. Večina starejših se počasi odpravlja spat. Sosedo se pogovarjata po telefonu. V tistem stanovanju z zvezdicami se otroček prevrača po tleh, da bi pritegnil pozornost staršev, njegova mama pa v kamri šteje konzerve koruze in fižola. V enem izmed stanovanj še stoji jelka in pod njo nekaj zaprašenih glinenih kipcev. Tako se v mraku, levečem se v noč, dolgočasna fasada spremeni v mozaik premikajočih se podob, svetlih, kot da v dinamičnem plesu sploh ne bi opazila noči, ki se na nihalu polne Lune ziba nad njo.

Naenkrat se vse ustavi. Prebivalci bloka obmolknejo, ustavijo se pri svojih opravilih. Tisti, ki so že skoraj spali, dvignejo glave. Še majhni otroci se nehajo premikati. Pozorni so. Poslušajo, gledajo. Kot bi se naenkrat zavedeli, da niso sami. Skozi stene bi lahko slišali tiho dihanje sostanovalcev. Nekateri nemo pogledajo skozi okno. Drugi prisluškujejo pri vratih. Tretji dvignejo slušalke domofonov, kot da bi čakali, da nekdo pozvoni. Tišina. Pozorni so. Zunaj zapiha. Sliši se korake.

Nekdo je vstopil.

1. DEJANJE

TRIBUŠON

Fric, z zaščitno masko na obrazu, z nadetima zaščitnima rokavicama in s hitrimi koraki stopa po stopnicah bloka. V rokah nosi dve do vrha napolnjeni vrečki z rdečim logom trgovine ob straneh in paket toaletnega papirja. Globoko sope. Hodi po betonskih stopnicah in drsa svoje ponošene čevlje ob stare, pravokotne ploščice tretjega nadstropja, ko pred vrati, na katerih piše "Tribušon", tovor na hitro odloži. Spočije si roke in skoraj že pozvoni, ko položi dlan na zadnji žep kavbojk. Malce se zamisli, nagne se k eni izmed vrečk in začne brskati po njej. Še preden pride do dna vrečke, se stara, rjava vrata pred njim sunkovito odprejo. Skozi, s primerne distance, pogleda Marija, v umazanem rjavem predpasniku, z dvojno zaščitno masko na obrazu in plastičnimi, bež zaščitnimi rokavicami, s sivimi lasmi, spetimi v figo.

MARIJA: Kakšen džentelmen si pa ti!

FRIC: Ni problema. Sam čike moram najt, bom takoj.

MARIJA: Kar počasi. Si mel dovolj?

FRIC: Še preveč.

Iz vrečke potegne tri škatlice cigaret in si jih razporedi v hlačne žepe. Iz desnega sprednjega žepa hlač povleče račun in preostanek denarja – 5 evrov in nekaj drobiža. Pa še Pika kartico.

MARIJA: Nehaj. To je zate, pa punco kam pelji.

FRIC: Sej zdej kao pol leta nikamor.

MARIJA: Ja, to sam govorijo. Ni ta virus kot kuga, da bi nas za toliko časa zapiral. Saj boš vidu. Kak teden, pa bo. A veš, ko je bila ebola, je bilo

tut tako. Panika, panika. Samo da razbijejo ljudstvo, potem pa kar naenkrat nič od nič. Vsemu pa tudi ne smemo verjet. Danes pet, jutri trideset. Zgoraj majo dober sistem, točno se ve, kako pa kaj.

FRIC: Res ne morem vzet. Preveč je tole, res.

MARIJA: Kdor se vedno smeji, si zdravje zagotovi.

FRIC: Vzamte.

MARIJA: Lej, vzemi ti, pa mi boš šel še kdaj kaj takole iskat. Sej če bo to trajal, bomo moral skupaj držat, da sploh zdržimo. Pa jabolke si kupi. Eno jabolko na dan odžene zdravnika stran.

FRIC: No, pol pa res do naslednjič. Kartica je pa le vaša, če bo slučajno kaj ...

Ji ponudi kartico. Marija se že skoraj stegne ponjo, ko na pol poti roko spusti. Ignorira kartico, kot da bi bila zastrupljena, in nadaljuje pogovor.

MARIJA: A za študij bo šlo?

FRIC: Ja, zdej se vsi nekak probajo navadit na to situacijo. Lucija je itak na absolventu, tko da ni kej preveč krize, mora diplomu pisat pa ji paše mal miru pa tko. Pr men je pa še mal počasen tempo, ker noben še nič ne ve, kaj pa kako bo tole. Najbolj bogi je Žiga, ker težko kompozicije na računalniku dela, najdu si je nek MIDI pa neke programe ima, ampak se skos pritožuje, pa petje mu res narobe hod. Ampak načeloma bomo vsi vse po internetu delal pa tako, samo vaje bomo mel pol v živo. (*Hitro nadaljuje.*) Dobr nič, grem js gor, že tako sem ful v lekarni čakal, pa preden se vse razkuži, traja celo večnost.

MARIJA: Ja, pejdi, pejdi. Te ne zadržujem.

FRIC: Dobro ... na svidenje.

MARIJA: Na svidenje ... Joj! Oprosti, a veš, kaj sem te samo hotla uprašat ...

FRIC: Izvolte ...

MARIJA: A rabiš ti kakšne hlače?

FRIC: Mislim, načeloma ne ...

MARIJA: Lej, tlele se mi ene valjajo po omari¹, od Sandija so, nikol jih ne bo nosu, ker so mu itak premajhne. Ti si pa tko vitek kot en klas, da bi ti znale prav stat.

FRIC: Mislim, res jih po mojem ne rabim. Velik jih mam, pa itak zdej se sam trenerke nos.

MARIJA: Dej, vsaj probej. Da ti ne bo pol žou, pa da jih lih ne dam naprej v Humano za brezveze.

Izgine za vrati, sliši se odpiranje omare.

FRIC: Sej res ni treba, no! (*Sebi.*) Jebo ježa.

MARIJA (*off*): Takoj bom.

Iz notranjosti stanovanja pade nekaj po tleh. Takoj za tem najprej po stanovanju, potem pa po hodniku bloka zazveni star, globok in raskav moški glas – SANDI.

SANDI (*off*): A ti spet moje leviske prodajaš?

FRIC (*sebi*): Jebo ježa, človek!

MARIJA (*off*): Sej jih ne boš več nosu!

SANDI (*off*): Jih bom, ja, če ne, jih bom pa prodal nekje po ta pravi ceni, več kolk ti danes za leviske lahko dobiš!

---

¹ Nekje bolj proti severu med gorskimi slemenimi stoji majhna lesena hiša iz debelih hlodov, strmo streho in z visokim kamnitim dimnikom. V njej je majhna čumnata. In v tej čumnati je na stotine sviloprejk. Te sviloprejke v spanju pletejo. Sanjajo vsaka svoje globoke sanje in skupne kose oblek. Šiv za šivom, kroj za krojem, rokav za rokavom in cof za cofom zlagajo hlače, kape, rokavice in vse možne jopice v neskončno leseno omaro. V počasnem ritmu prasketanja šivov svile spijo in delajo zime in poletja. Na vsake toliko jih strese trkanje na vrata, a sviloprejke sanjajo in delajo naprej. Omara se polni in sanje sviloprejk so gostejše, globlje in vedno bolj žive.

Marija se res prikaže na vhodu s kavbojkami Levi's v rokah. Hlače so neprimerno velik kroj za izsušenega Frica, ki kar ne more skriti nelagodja.

MARIJA: Boš ti, ja ...

FRIC: Res ne bi blo treba.

MARIJA: Vsaj probi jih.

FRIC: Ja ...

Fric brez ideje, kako bi rešil situacijo, pogleduje okoli sebe. Gleda proti stopnicam, pomisli, da bi se lahko preoblekel kar tam ali pa se sploh ne bi.

MARIJA: Kr pejdi gor pa jih probaj. Če pa ti ne bodo uredi, tudi ni problema. Sej te bom počakala.

FRIC: Ja ...

MARIJA: Najprej probaj, se boš pol zahvaljeval.

FRIC: Ok.

Fric steče v stanovanje dve nadstropji višje. Takrat se prikaže Sandi, star moški z lepo počesanimi sivimi lasmi.

SANDI: A je vzel?

MARIJA: Kam greš ti? Sej veš, da ne smeš. Ala, gremo noter!

SANDI: A je vzel?

MARIJA: Šel je probat.

SANDI: A mu bodo prav?

MARIJA: Najbrž ne. Sej veš, kakšen suhec je ... A greš lahko noter?

SANDI: Mogoče mu bodo pa prav.

MARIJA: Mogoče.

SANDI: Misliš, da bi jih nosil?

MARIJA: Mogoče. Dej, pojdi noter. Pa še brez maske si!

SANDI: Lepo bi bilo.

MARIJA: Dobro, Sandi, spokaj se, bom jaz zrihtala.

SANDI: Pa naj jih vzame, jih bo pa dal kakšnemu prijatlu, če mu niso prav.
Pa kraj je dobr, mogoče mu bodo pa čist tako všeč.

MARIJA: Bom rekla. Ajde, dej. A si spil?

SANDI: Nisem še.

MARIJA: Neugodno.

SANDI: Sej bom zdej.

MARIJA: No, dej, da te vidim.

SANDI: Ok. Če bo hotel, mu jih dam!

MARIJA: Sej je velik fant, ziher ima veliko svojih, kaj mu bodo tvoje široke.

SANDI: Ja, ne vem. Lahko bi si naredil kratke hlače. Škarje pa ck ck, tako smo včasih delali.

Zasliši se korake drsajočih stopal. Sandijevo staro telo hitro zakoraka nazaj v stanovanje. Fric ima kavbojke zložene v rokah.

MARIJA (*Sandiju*): V mlačno vodo. Ne pozabi.

FRIC: Ful hvala, ampak so mi prevelke.

MARIJA: Se zgodi ...

FRIC: Ampak res ... hvala.

Ponuja ji kavbojke.

MARIJA: No, škoda. Bilo bi super. Levisk ne pobereš na vsakem vogalu, ane.

FRIC: Ne, res ne. ... A rabite še kaj?

Ponuja ji kavbojke. Marija jih kar ne sprejme.

MARIJA: Mah, ne. Ti si že tako vse naredil. Jaz moram samo še skuhat.

FRIC: Ja, heh. To je ključno, ane.

Fricu je nerodno. Mariji ponuja hlače. Marija jih ne sprejme, ampak ne prekine očesnega stika z njim.

MARIJA: Ti kar mej hlače, mogoče ti bodo pa čez kakšen mesec al pa let še prav.

FRIC: Hvala, ampak po mojem mi ne bodo ...

MARIJA: A si jih dal onemu prijateljčku za probat?

FRIC: Nisem, ampak po mojem mu ne bodo prav.

MARIJA: On je tko šarmantno visok, bi mu ziher dobr padle.

FRIC: Ni on spet tolik velik ...

MARIJA: No, mu jih boš dal za probat, pa bomo pol vidl.

FRIC: Gospa ... Hvala, ampak res nimam kam z njimi ...

MARIJA: Joj, nisem ti nič ponudila za pit. Kako neugodno ...

FRIC: Ah, sej itak ne smemo. Pa res moram it ...

MARIJA: Ja, sej to imaš pa tudi prav. Nič, ne ... Pozdravi Lucijo. Kako pa kaj njen oče?

FRIC: V redu. V Švici je trenutno.

MARIJA: A, lepo. No, reci ji, naj ga pozdravi.

SANDI (*off*): Jaz ga tudi pustim pozdravit.

MARIJA: On tudi pusti pozdravit.

FRIC: Bom rekel.

MARIJA: Hvala še enkrat.

FRIC: Brez problema. Naslednji petek spet?

MARIJA: Velja.

FRIC: Lep dan.

MARIJA: Pozdravi Lucijo!

Marija zapre vrata. Zavzdihne. Z radiatorja zraven vrat vzame čistilne robčke in razkužilo. Začne natančno razkuževati vse artikle iz vreč in paket toaletnega papirja. Konzerve, moka, sladkor, majoneza, osnova za bograč, vse površine, z obrazom čim dlje stran, pazljivo pregleduje in razkužuje.

SANDI (*off*): A je vzel?

MARIJA: A se lahko ne dereš?

SANDI (*off*): A je vzel?

MARIJA: Je rekel, da bo premislil.

SANDI (*off*): Kaj bo premislil?

MARIJA: Eh, nič. Vzel jih je.

SANDI (*off*): Kaj bo pa premislil?

MARIJA: Nič ne bo premislil.

SANDI (*off*): Zakaj si pa potem rekla, da bo premislil?

MARIJA: A si spil?

SANDI (*off*): Sem.

MARIJA: Vse?

SANDI (*off*): Ja.

MARIJA: Razkuži si roke. Prej si bil na vratih.

SANDI (*off*): Sem že.

RICCI

Mračno kletno stanovanje. Viktor sedi za mizo in zbrano bere staro, na vogalih razpokano Miki Miško. Invalid star okoli petdeset. Morda manj. Gotovo manj. Njegove postarane modre oči nemo plavajo med revijo in skodelico z zelenimi lipovimi listi, v njem pa spi že pred časom zavret in zdaj že povsem posedel šipkov čaj. Skozi okna prodira težka, umazana svetloba. Na odprtem predalu za kruh je še nekaj prestare moke in v plastično vrečko zavita dva prepečenca. V skoraj toplem hladilniku je nekaj koščkov topljenega sira, tetrapak dotrajanega pomarančnega soka, v alu folijo zavitih nekaj pečenih bučk in več steklenic poceni brezalkoholnega piva. V omarah so prazne, stare, umazane, dolgo nazaj uporabljene posode in lonci, zraven njih selotejp. Na mizi je poleg dveh frnikol pol ducata svežih jabolk, na kavču pa počiva star, spraskan telefon.

Iz zgornjega stanovanja se zasliši dvoje hitrih, otroških korakov. Njihov zven je lahek in odrezav. Viktor pozorno posluša. Sliši se udarec kolen ob tla in zamolkli zvoki udarjanja plastike ob laminat. Otroka zgoraj se igrata. Viktor dvigne pogled, prisluškuje. Odloži strip in glavo nasloni na dlan, njegove obrvi se žalostno povesijo in melanholično se zazre predse. Nad njim se zasliši odrasle korake – sosed. Najbrž ima obute čevlje – gojzarje. Otroški glasovi. Nagovarjanje. Prepričuje, da grejo ven. Viktor se počasi nagne naprej. Otroka zgoraj pustita igrache in se odpravita po hodniku. Sliši se tiho pritoževanje. Viktor jim sledi k vratom kuhinje, na hodnik. Kolesa vozička prihuljeno obrača v njihovo smer in bolšči v strop. Majhne nogice stečejo proti vratom in Viktor, kot da bi glasovi zgoraj govorili njemu in bi na njih napajal svoj dolgčas, se zapodi za njimi. Po nesreči povozi nemarno odvržen copat, ki se zatakne med ogrodje in kolo vozička. Skoraj pade. Zakolne in vrže copat na drugo stran hodnika. Trije zgoraj in en spodaj, točno pri vhodnih vratih. Otroka se obuvata. Viktor strmi v strop in se dotakne hladnega radiatorja na hodniku zraven sebe. Viktor noht na kazalcu leve roke prisloni na točko na radiatorju, kjer se stikata stara bela barva in del, kjer je barva že odpadla – črnina, ujeta pod barvo. Z nohtom skrha del belega premaza in majhen košček barve pade po tleh, črni pa postane večji. Viktor se nagne k vhodnim vratom in jih tiho, čisto tiho, in pazljivo odklene. Vrata odpre toliko, da – medtem ko opazuje kotichek svojega zgubanega predpražnika – sliši, kako se zgoraj glasno odprejo vrata. Zgoraj na hodnik stopijo dva dečka in njun oče. Nekaj besed o tem, kako je treba izkoristiti sončen dan, da potem spet dolgo ne bodo šli ven. Otroka se zapodita k vhodnim vratom v blok. Njun oče zaklene vrata in s počasnimi koraki krene za njima. Vrata bloka se odprejo in zaprejo.

Viktor posluša zadnje odmeve in v trenutku, ko bi ti zbledeli in bi hodnik spet napolnila tišina, zapre vrata. Zastrmi se v radiator. Zaklene. Odpelje se proti kuhinji, na poti si v roke stisne nekaj kapljic razkužila in pograbi Miki Miško. Ne bere skoncentrirano. Nekaj minut ne premakne strani. Strga del strani in ga začne mečkati. Kot bi mesil testo, ga mečka v majhno kroglico. Stisne zobe, da mu na obrazu jasno izstopi izbrušena, suha čeljust. Zazvoni telefon. Naveličano se odpravi h kavču in prisloni telefon k ušesu.

VIKTOR: Ja, sem slišal. ... Iz CENTRA so me klicali. ... Ja, da naj se oglasim. Ampak ne bom šel. ... Ko bodo klicali tebe, boš šla. Jaz jim ne zaupam. To si oni kar nekaj zmislijo. ... Kako je tamali? ... Tamala je v redu? ... Šesto²? Ampak oni so že dva tedna zaprti, ane? ... Njim se razporedi. ... Imam, ja. ... Ej, a rabiš bučke? Spet sem jih preveč naredu. ... Ja, oglasi se, ko boš. ... Ne vem. Ti povej. ... Ok. Sporoči.

Viktor ve, da je lastnik gojzarjev od zgoraj dober oče. Dobrega očeta spoznaš po tem, da se nikoli ne obremenjuje s tabo, ki gledaš, ki opazuješ njega in otroka med igro na igrišču, ker so zanj ti trenutki na gugalnicah ali na toboganu pomembnejši. Še bolj pa se dobrega očeta prepozna po tistih redkih momentih popolne odsotnosti. Ko opazuje svoja otroka in je videti, kot da sploh ni prisoten. Kot da ne sliši in ne vidi, ker je prezaposlen s poskusi, da bi ta trenutek shranil nekam globoko vase, trenutek in večnost, ki v tem trenutku sobivata.

Mimo okna Viktorjeve loggie se začne spuščati cula iz belo-rdeče krpe, privezana na črne vezalke in nekaj krp in nogavic. Viktor jo pogleda in se toplo nasmehne. Požene svoj voziček proti culi. Odpre škripajoča vrata na loggio. Pogleda gor proti višjim nadstropjem in vzame iz cule v alu folijo zavit paket pečenih bučk in dve pločevinki piva.

---

² Po puščavnih sipinah stopa kozel. Njegovo z belo dlako poraščeno telo in na njem kaplje znoja kot kavne skodelice se lesketajo v žgočem soncu. Globoke črne oči gledajo zdaj v pesek, zdaj na horizont. Žejen kot prazen vodnjak in skrivljen kot počena cev se premika po rumenem pesku. Sipina čez sipino. Korak in korak. Stopalo čez stopalo premika svoje ude. Brez prestanka hodi in globoko stopa. Njegova mogočnost vesla skozi valovito pokrajino.

STRAUSS

Balkon pri Straussovih je zasut s starimi neprepoznavnimi stvarmi v preperelih plastičnih vrečkah – stoli, plišaste igrače, zvezki, motoristična čelada, prazne steklenice –, na njem so še star, zlomljen stol, brezbarvna nočna omarica in poln pepelnik. Vse je slabo ovito in naloženo eno na drugo. Kuhinja v notranjosti je obložena s starim pohištvom. Prostor je presenetljivo pospravljen. Krožniki so do milimetra natančno postavljeni eden na drugega, stari obrušeni kozarci so skrbno postavljeni na svoja mesta. V kotu sobe, najbolj oddaljenem od vhodnih vrat, je kot – žalni kot: portret mladega modrookega moškega s skrbno pristriženo brado, ki bolj spominja na najstniški puh, in maketa, igrača zelenega športnega motorja. Soba ima vonj po sveže razkuženih površinah, le iz hodnika se širi rezek vonj po slami, po hrani za domače glodalce.

Urh stopi na balkon. Prižge čik. Dim izdihuje v megleno jutro. Dino iz zgornjega stanovanja se prav tako primaje na svoj skoraj povsem prazen balkon in prižge svojo cigareto, še kakšen centimeter daljšo kot Urh. Ko zasliši šumenje Urhovega kajenja, se glasno javi s svojim postaranim, kadilskim glasom.

DINO: Ej, komšija!

URH: Ej, sosed! Kaj je zdaj, kako gre? A imate dovolj za jest?

DINO: Mam, mam. Majo zdej te servise pocen pa to, tko da ti prinesejo te malenkosti na blok.

URH: A bejž, nisem vedu.

DINO: Res, res. Sej piše. Na vratih spodi je od CENTRA letak, če rabte vi tut. Ovaj CENTAR res dobro dela. Naročiš. Urca, urca i pol, pa maš vse. I sveže stvari ono, za dobro cijenu. A greš u službo ti kej drgač?

URH: Mah delu sem zdej na Jesenicah, sem tamale judo treneru. Pršu sem na obisk do mtke, pa so mi rekl, da nej še mal počakam kao. Kšn teden, da me bodo gor spustil. Čakam zdej, kaj se bodo odločil. Jaz

bi mel tamale tut na internetu, vsaj da jih pr kondiciji držim, da ne čist razpadejo doma, ampak ne morem pa nč silit. A veš, tamali bi itak mel, sam starim ni, da bi plačval za treninge na netu.

DINO: A to na računalnikih, ane?

URH: Ja. To zdej vsi uporabljajo, to je njim čist domače.

DINO: Navikli se ... A dobr glej, mi smo mel igrišče, pa smo se tam zajebaval.

URH: Ma ja, sej na konc dneva je to oboje isto.

DINO: A ni isto, sine. Na igrišču si ti s prijatelji, pa z ljudmi. A kad si ti na fejsbuku, si ti sa telefonom.

URH: A dobr, to mate prav. Sej k sem bil pa zgori itak skos sam treningi s tamalimi, tko da sem bil skos pokonc. Ne morš ti tamalim rečt, da se mečejo, ti pa sam da stojiš zraven. Zdej k sem pa doma, pa tut vsak dan telovadim pa to. Ne smemo it tečt, to me jebe, ampak drgač bi pa tut to šel. Sam je problem, a veš, k pr nas so res noge pomembne, roke so zraven, da loh gard držiš, za noge pa ni vaje čez trenažerja.

DINO: A tvoja sestra še dela na upravi?

URH: Ne, to ji je blo sam študentsko delo za poletje. Neki je tam štemplala pa to.

DINO: Ampak je dobr štemplala pa to. Če bo rabla še za delat kdaj, nej kr reče, bom ji jst zrihtu. A kje je ona zdej?

URH: Švedska. Nek Lundun, neki tazga.

DINO: London ti je v anglosaksonski.

URH: Lundun, Lundun. Tam je štipendijo dobila. To je nekje na Švedskem, tam majo neko dobro naravoslovno univerzo. Ampak za delo bi pa js rabu pol k se to zakluč, ker zdej sem tle mal na kredo. Če bo to

trajal, ne vem, če me bodo še za tamale na Jesenice klical. Tko da, če bo kej ...

DINO: A kaj študira ona? Fiziku, a?

URH: Biologijo.

DINO: A šta ona kaže o ovom virusu?

URH: Ma nič. Da je zajeban. Pa da še vedno ne vejo, od kje je uletu.

DINO: Uletio je on od ovih aviona, što nam zemlju zaražuju. A to ti ne kaže?

URH: Ja, ne vem. Mene realno dost boli kurac. Sam da prodže ta pizdarija.

DINO: A kolk majo zgori?

URH: Šesto.

DINO: Jebote. Al oni so velika država. I imaju sistem. Kod njih se to izgubi u masi. Komšija ...

URH: Povejte.

DINO: A maš eno pivo?

URH: Pivo? Mam, veš da! A boste?

DINO: Pa daj enga ćika Dinu, lepo prosim. Da si malo usta poplaknem.

URH: Ja, seveda, vam ga prnesem gor.

DINO: Ma daj nehaj, veš, da ne boš gor čez stepenice noso. Lej, mam tlele ovaj mezopotamski sitem, ti sam notr daj.

URH: Ooo, vi ste pa pripravljeni, evo, takoj grem.

Urh zgine v stanovanje. Medtem pa Dino izza ograje balkona dvigne culo iz večje belo-rdeče krpe, navezane na nekaj črnih vezalk in kolebnico, ter jo spusti do Urhovega balkona. Urh se vrača. Dino spusti culo.

DINO: Tako si z Ričijem malo podajava stvari, če komu zmanjka kaj. Ker on ne more po stepenicama, a i meni je nezgodno ...

URH: Itak, itak.

DINO: A bi pečene tikvice?

URH: Ma ne, hvala, lih jih mava.

V culo mu da dve piksni Union piva. Dino vleče za culo.

Iz notranjosti Urhovega stanovanja se oglasi Melita, Urhova mama.

MELITA (off): Petrunko, nekdo te kliče.

URH: Bo počakal. Sosedu neki pomagam.

MELITA (off): Kaj maš ti za pomagat, a ne veš, da je pandemija, jebemti krv ...

Melita, ženska nizke postave z rahlo ukrivljeno hrbtenico, orlovskim nosom, s hladno rdeče pobarvanimi lasmi in poudarjenimi obraznimi potezami, ki spominjajo na lepo naslikane renesančne dvorne dame, stopi skozi vrata dnevne sobe. Vidi culo, ki se premika iz njenega vidnega polja gor proti Dinovemu balkonu. Z mize vzame stekleničko razkužila, stopi na balkon in brizgne nekaj velikih curkov razkužila v Urhove dlani. Urh sodeluje, debele kaplje razkužila si razporedi od konic prstov do komolcev. Dino ne opazi, vleče zadnji konec vrvi. Melita mu nervozno pomaha.

MELITA: Zdravo, sosed. A rabite kaj? Za jest mate? A ste se zmenili s CENTROM, da vam prinesejo?

DINO: Mam, mam. Sine, jaz sem ta pravo vojno dal čez. Tole je pičkin dim. Dok ne začnejo granate, veš, je še vse pod kontrolom. Kvasac in brašno ...

MELITA: Res, ja ... Sosed, drž se zgor³. Morm it neki dokončat. Ajde, tamali, pejt notr. Ne izzivi, ko ni treba. Pa dvigni telefon, lahko so te z Jesenic klical.

S pomenljivo privzdignjenimi obrvmi in stisnjeni ustnicami namigne Urhu, naj se po hitrem postopku spravi v stanovanje. Urh se ne upira pretirano in ji hitro pokima, da pride. Melita strumno odkoraka.

DINO: A hod ti mama kaj na zrak? Neki je bleđa.

URH: Malo ja, ampak ne preveč, da ne izziva.

DINO: Lepo, ja. Sej, to tko pride, zadnjič sem bral enega, da vsako stoletje mora met eno tako pizdarijo, da majo pol kaj za pisat u knjige.

URH: Majo, ja. Pač, se zgodi.

DINO: Ni se zgodilo, to ti je višja režija, sine. Oni na vrhu vse vejo, zakaj to delajo, zakaj jim je treba tako pizdarijo delat.

URH: Vejo, ja.

DINO: Mali, vidim, ti si isto pun straha.

URH: Ja, ja ...

Hoče oditi. Ve, da je z vsako sekundo pogovora mamina jeza večja.

DINO: Ej, komšija. Za koga si ti?

URH: Za nobenga. Vsi so isti.

DINO: A ne to, za ker klub.

---

³ Zasnežene gorske stene. Led in nekaj zrnastih kamnatih površin na najbolj navpičnih delih. En sam v navezi. V sijoči oranžni bundi in v derezah. Nekaj korakov in počitek. Dihanje. Nekaj korakov in počitek. Tu je zrak redek. Še nekaj korakov. Utrga se plaz. Iz nemoči s sebe vrže nahrbtnik in se sključi v klobčič. Trume snega in ledu ga zavrtijo in ne izpustijo iz svojega vrtinca, dokler se sneg z vrha ne dotakne prvih iglavcev.

URH: Aja, to ... Green Dragons valda.

DINO: Aja, sam mislu, da gledaš ligo šampiona.

URH: Aja, ne, to bl redko. Js bl judo pa to. Redko fuzbal. Raj basket.

DINO: A, kaj zdaj, k so olimpijske kvalifikacije odkazali ...

URH: Komšija, vidimo se. Moram mtki neki pomagat.

Po hitrem postopku poskuša zapustiti balkon.

DINO: Kaj pejdi. Lepo se provedi, kokr se lahko. Pamti: ingver pa med, to ti vse viruse pa pizdarije pobije.

URH: Bom, bom.

Zapira vrata na balkon.

DINO: Pa pozdravi sestro, če jo slišiš!

OŽBOLT

Tišina. Fric, Lucija in Žiga vsak za svojo knjigo in računalnikom. Trije študentje. Fric ima pred sabo dve debeli skripti – skupaj imata zagotovo več kot šeststo strani. Obe sta od prve do zadnje strani podčrtani s pisanimi flomastri in barvicami, iz prve štrli kopica rumenih listkov in drugih papirnatih označb. V drugi, ki jo prav zdaj prebira, jih je za zdaj le peščica. Lucija, rjavolaska z lepo urejenimi in z lakom prevlečenimi nohti in z gostimi obrvmi, nežno pritiska tipke svojega starega, včasih povsem črnega, danes pa povsem popraskanega in umazanega, skoraj lepljivega računalnika. Vsaka napisana črka predstavlja nevarnost, da se tipka odlepi in ostane v njenih drobnih rokah. V ušesih ima kot z lepilom zalepljene majhne bele slušalke. Žiga zamišljeno gleda v kup notnih zapisov pred sabo. S svojimi dolgimi prsti obrača strani in si ob notna črtovja, takte, korone in nižaje s svinčnikom zapisuje opombe in komentarje. Na glavi ima masivne črne studijske slušalke. Tišina, le iz pipe vztrajno kapljajo težke kapljice vode.

Luciji zazvoni telefon. Ne sliši. Fric ji tleskne pred obrazom. Lucija se zdrzne, grdo pogleda Frica. Pogleda na telefon. Ugasne zvonjenje, odloži telefon z ekranom navzdol na mizo.

Tišina.

Voda.

Tišina.

Tišina.

Tišina.

Žiga prdne.

FRIC: A se ti zajebavaš?

Žiga si sname slušalke.

ŽIGA: Kaj?

FRIC: A se zajebavaš? Model, ne morš mi prdet u faco sred ,tipologije'.
Smrad en ogabn.

Lucija se nakremži. Prej ni sledila pogovoru.

LUCIJA: A me ti zajebavaš?

ŽIGA: Dobr no, izvinita.

Tišina.

ŽIGA: Sam je bil pa hud zvok, majkemi.

FRIC: Odjebi.

Gre do majhnega kavča in se z ogromnim učbenikom na kolenih vrže nanj. Lucija se prime za nos, vstavi si slušalke nazaj v ušesa in nadaljuje delo.

FRIC: Pizdun.

ŽIGA: Dobr no, kva, ušlo mi je, jem to tvojo puding torto že cel teden,
valda se mi nekje pozna.

FRIC: Dobr, dobr. Sam pejt naslednjič na skret al ga pa čez okno k
normalen boomer.

ŽIGA: Ne moraliziraj. Ajde.

Žiga potegne slušalke nazaj na ušesa.

FRIC: Šupak.

Tišina.

Tišina.

Voda.

Tišina.

Fric gre k mizi, nekaj si zapiše v zvezek. Na poti se spotakne ob kabel Lucijinega računalnika, skoraj pade po tleh.

LUCIJA: A se ti zajebavaš? Dej, pazi mal, no.

FRIC: Sori.

LUCIJA: Pazi naslednič.

FRIC: Sori, sister.

Se usede nazaj.

Tišina.

Tišina.

Voda.

TIŠINA.

Žiga zazeha.

Tišina.

Žiga zazeha.

Voda.

Tišina.

Lucija zazeha.

Tišina.

Žiga zazeha. Ovlažijo se mu oči.

Tišina.

Lucija zazeha.

Voda.

Tišina.

Tišina.

Fric zazeha.

Tišina.

Tišina.

Lucija pogleda na telefon in zazeha.

Žiga vstane, stopi do štedilnika in pristavi za kavo.

FRIC: A delaš kavo?

ŽIGA: Ja.

FRIC: A lahko še men, plis.

Lucija dvigne roko. Žiga pokima.

Tišina.

Voda vre.

Žiga v džezvo meče žlice turške kave. Enkrat, dvakrat, trikrat zavre. Čaka, pogleda skozi okno. Pogleda Frica. Pa Lucijo. Nagne se nad svoje zapiske. Sekunda, dve. Nazaj h kavi. Natoči jo v tri črne skodelice. V eno doda malo mleka, v drugo malo sladkorja, v tretjo nič. Poje medeni piškot in stisne še enega med zobe za potem. Luciji da tisto z mlekom, Fricu tisto s sladkorjem. Sebi zadnjo črno skodelico. Usede se nazaj za mizo zraven Lucije. Srkne. Ona srkne. Fric

srkne. Takoj vstane in si v kavo vmeša še eno zvrhano žličko sladkorja. Žiga to opazuje izpod priprtih vek, ampak se dela, da ne vidi.

Fric se usede nazaj.

Tišina.

Sladka kava mu je zbudila apetit. Opreza za kakšnim namigom od drugih dveh. Tudi Lucija je malo lačna, ampak se ne da. Žiga, ki si je privoščil piškot, razume Fricjevo pogledovanje, ampak si ne pusti do živega.

Voda.

Srebanje kave.

Tišina.

Nekdo se odkašlja.

Grda pogleda.

Obračanje listov.

Tišina.

Voda.

Tišina.

Tišina.

Voda.

Lucija zazeha.

Voda.

Tišina.

Zakruli v želodcu. Lucijinem. Fric to ignorira. Žiga ne sliši.

Tišina.

Voda.

Srebanje kave.

Tišina.

Voda.

Tišina.

Obračanje listov.

Vdih.

Tišina.

Izdih.

Lucija vstane, gre po piškot. Vzame dva.

Fric to ignorira.

Tišina.

Fric obrne stran.

Glasno govorjenje od zunaj.

Za oknom se vertikalno navzdol spušča cula, privezana na vezalke. Vidi se, da je obtežena z nečim težkim. Morda s steklenico, dvema.

FRIC: Pa ta ni normalen.

Glasno govorjenje od zunaj.

Lucija s koticom očesa opazi premikanje za oknom.

LUCIJA: Pa to ne morš verjet, pizda.

Žiga ne opazi. Gluh od Smetanovih kompozicij, ki mu igrajo v slušalkah.

ŽIGA: A sta loh, prosm, tih.

FRIC: Lol, sam je lik tale model.

LUCIJA: Sam so odpičeni teli, majkemi, prou znajo presenetit.

Glasovi.

Tišina.

Obračanje listov.

Glasovi.

Glasovi. Ampak to ni niti Dino niti Viktor.

Tišina.

Glasovi.

Glasovi.

Dretje!

FRIC: Pa dobr no, kaj dafak?

Stopi do okna. Pogleda ven.

Spodaj, tik pred vhodom v blok, dva moška v črnem z modrega motorja vlečeta mladega fanta v modrih kavbojkah. Prerekanje.

FRIC: Ej, ej, debilčka, pridta pogledat!

Lucija takoj vstane in se pridruži Fricu na oknu. Hipnotizirano opazujeta dogajanje. Žiga ne trzne.

LUCIJA: O fak, kva je pa to fora?

FRIC: Ne vem. A je lerc?

LUCIJA: Ma ne, to je sosed od spodaj, un k je z mtko.

FRIC: Ma ni no. Un nima takega motorja.

LUCIJA: Aja.

Spodaj nastaja kaos. Moška poskušata motorista odtrgati z motorja. On se upira. Nekaj o tem, da je pridržan. Naj se neha upirati, ker bodo problemi. On ne popusti. Eden izmed moških ga krepko udari po zatilju. Naj popusti. On sprašuje, kdo sta. Kliče na pomoč.

FRIC: Kera scena.

LUCIJA: Pa kdo sta to?

FRIC: Kapsi.

LUCIJA: Ma kakšni kapsi, če nista u uniformi.

FRIC: Ej, pa dej, glej, kva delata. Ne morš tko tamalga.

LUCIJA (*kliče dol na dvorišče*): Ej! EJ!

Spodaj brez reakcije. Lucija skoči po telefon in začne snemati. Spotoma pomenljivo dregne Žigo. Žiga jo presenečeno pogleda. Stopi do okna.

ŽIGA: Fak, a se onadva zajebavata! Kva je to?

Od spodaj kriki. Več ljudi se zbere na oknih.

FRIC: Ej! EJ!

ŽIGA: Klič policijo.

LUCIJA: Ja, klič, klič!

Fric steče po telefon. Kliče.

FRIC: Fric Kodarin pri telefonu. Ja, tuki dva neprepoznavna moška enega na motorju probata spraviti na tla. ... Aja. Zijonov trg 6.

Fric odloži telefon.

ŽIGA: Kaj je blo?

FRIC: Prhajajo. So že dobili prijavo.

ŽIGA: A gremo dol?

LUCIJA: Ne zajebavi, k nimaš pojma, kdo sta taledva.

Od spodaj se sliši uporabo solzivca in krik.

LUCIJA: O, fak!

Pripelje črn avto, na katerem z belimi velikimi tiskanimi črkami piše CENTER. Iz njega stopi tretji moški. Trije primejo kriččega mladca in ga porinejo na zadnje sedeže. Voznik pogleda proti oknom in ljudem, ki strmijo iz njih. Nekdo priteče. Vrata se zaprejo. Avtomobilske gume zaškripajo. Avto odpelje.

Lucija odloži telefon.

Tišina.

Tišina.

ŽIGA: Kva je blo pa to?

LUCIJA: Nimam pojma.

FRIC: A so se zapletl?

ŽIGA: Ma ne, teli so bli po mojem v civilu. Pol so pa iz CENTRA pršli.

FRIC: Ampak, stari, iz CENTRA res sam za preprečevanje okužb uletavajo, ne morjo kr folka na ulici pobirat ...

ŽIGA: Veš kaj je možno, da je bil mali v kakšnem stiku pa da ni teh regulacij upoštevu al kaj pa so ga nagačil za prekršek.

LUCIJA: Ampak to je biu res mali.

ŽIGA: Ne vem. Men ni bil tok. Zih je bil polnoleten.

LUCIJA: Ma ni bil.

FRIC: Stari, js tut mislm, da ni bil.

ŽIGA: Lej, ne vem.

LUCIJA: Ne morš kr s solzivcem špricat tamalega.

ŽIGA: Sam ni popustil.

LUCIJA: Dobr, kva. A ti bi pa kr pustu, da te eni odpelejo?

ŽIGA: Kva je blo pa pred tem?

FRIC: Nč, tko je blo. Pol je eskaliral, k si ti pršu.

LUCIJA: Faking boomerji.

FRIC: A si moramo zdej roke razkužit?

LUCIJA: Zakaj?

FRIC: Ja, ker smo okna odpiral.

LUCIJA: Dej, ne seri. To svojo glavo ogromno obremenjeno dej celo v razkužilo.

FRIC: Ja, kaj, ne vem. Bolš bit previden ...

ŽIGA: A bi kratkega?

LUCIJA: Dej.

FRIC: Za razkužit.

Trije pelinkovci.

Trije porcelanasti kozarci trčijo ob mizo.

In tišina. Žiga posluša odmev kozarcev.

FRIC: Pelin drgač pride iz praslovanščine. Peleti – poleti. Kar pomeni “goreti”. Ta rastlina je tako poimenovana zaradi izrazito grenkega okusa. Besede, ki pomenijo ‘grenek’, so večkrat izpeljane iz besed, ki pomenijo ‘goreti, vroč biti’, tako tudi slovensko grének poleg gréti. Pa “poletje” ma še tle isto foro z “goreti”.

ŽIGA: Hudo.

LUCIJA: Sam to te požene. Tko da zate ne more bit tok hudo.

FRIC: Hud je iz “hudoben”. Pride iz pomenske različice “majhno”. Ker hud je loh zloben al pa majhen ...

ŽIGA: Tist s pelinkovcem mi je blo bolš.

FRIC: Jadna si.

LUCIJA: A bi kej jedla?

ŽIGA: Js ne. Pa še soli nimamo.

FRIC: Js bi zih. A se ti da skuhat?

LUCIJA: Ne. A naročimo?

FRIC: Ne morem več te Katre, res.

ŽIGA: Sam da ne boš puding torte spet ufuru.

Lucija začne brskati po predalih.

FRIC: Ne, k se mi je tut ne bi dal delat. Drgač pa je torta kot izraz izumljena šele ...

Lucija po nesreči prevrne manjšo zeleno skodelico. Žiga posluša.

LUCIJA: A kaj neki makaroni pa parmezan.

FRIC: Men je hudo.

ŽIGA: Js bom sam eno vilco.

LUCIJA: Ajde.

Pristavi vodo⁴. Železna posoda se polni z vodo.

ŽIGA: Ker dober zvok.

LUCIJA: Kera je bla to scena zdele. Js se tresem.

ŽIGA: Pa kako je zacvilu tamali, js sm ga čez slušalke slišu.

FRIC: Kje je pa policija?

LUCIJA: Sam je res tulu.

ŽIGA: Res ga ne bi banaliziru, ampak js sm se res spomnu, da bi to za kolokvij meu.

FRIC: Prek nemščine. Pogovor. "Colloquium". Pogovarjati se ...

LUCIJA: Kaj za kolokvij?

ŽIGA: Ja, da bi Strletu prodou to, da bi to v kompozicijo vključil, kao krik al pa pač sam kriki, pa da bi res ful enih krikou nasneu, butnu not pa nej se on pol slika s tem.

---

⁴ Železen lijak. V njem je rdeče plastično cedilo. Odpre se pipa. Voda steče skozi luknje v cedilu. Zasliši se vsebina zavite morske školjke in voda neha teči na cedilo. Pičlo število kapljic se oklepa rdeče plastike. Preprosto ostanejo tam in se vse žalostne oklepajo druga druge. Trenutek tišine in cedilo počí. Kar tam v lijaku se zlomi na pol. Kapljice se ob poku žalostne ločijo od surove plastike in odpotujejo naprej po lijaku. Stare, brazdaste in ran polne roke dvignejo rdeče plastično cedilo iz lijaka. Nesejo ga mimo pipe in ga počasi položijo na trd, doneč – železni prt.

LUCIJA: A bo vzel?

ŽIGA: Ma ja, sej vse kup on. Pač mogu bi posnet pa utemeljit, ampak sem že meu idejo, da bi kao delu po tem, kva je že ... Thích Quảng Đức.

LUCIJA: Sori, kdo?

ŽIGA: Thích Quảng Đức. To je ta budist, k se je zapalil na demonstracijah. Pa k ga majo RATM na albumu. Kao ful kriki pa neka patnja, pol pa on k sedi ceu zažgan v sredini pa tih k nč.

LUCIJA: Keri so to boomerji ludi, majkemi.

FRIC: A loh še enkrat, pa res u izi.

ŽIGA: Pač ideja mi je v tej zvočno-narativni izolaciji zažganega telesa in njegove hipertonične ...

FRIC: Sam njegovo ime sem mislu.

LUCIJA: U kurac gremo.

FRIC: Ti greš u kurac.

LUCIJA: Ne, res gremo. Folk na ulici pobirajo.

FRIC: Lej, loh da je mali kej sral. Ampak sej nam padajo cifre.

LUCIJA: Kako je pa zgori?

FRIC: Osemsto.

LUCIJA: Dobr, sam njim se to razporedi. Tuki je pa totalen kaos. Neki nudijo terapije, ampak folku se meša. Kako bo to čez par mescev. Ko se ljudem sname, veš, kakšne bo melo to posledice na našo psiho ...

ŽIGA: Thích ... Quảng ... Đức. Eo, genija, a sta skapirala. To sem js na youtubu slišu, da se tko izgovori, sam ne vem, kako je v resnici.

FRIC: Kako se pa napiše?

ŽIGA: Kr zajebano.

FRIC: Kva zajebano?

ŽIGA: Ja, zajebano se napiše, genij.

FRIC: Jebote, ampak si neartikuliran jadnik, a?

ŽIGA: Ampak si ti en nadržkan lingvist, res, pizda. Čim ti ne odgovorim na neko etimološko-etnografsko foro, že delaš iz pičke kapelco.

FRIC: Ok. Gospod komponist. A mi lahko, lepo prosim, poveš, kako se napiše ta zapaljeni lik?

ŽIGA: Tko ful je nekih naglasov, pa neke te fore.

FRIC: Kako me drkaš.

ŽIGA: Lej, ne vem, pač ful neki piše. Pa kaj pizduliraš, odpri si google pa napiš.

Boli me kurac, kako se napiše, važn sam, da se je zapalil.

LUCIJA: Lol. Isto k pelin. Neki se kur.

Lucija v vrelo vodo vrže pest špagetov, tistih bolj debelih, votlih. Žiga posluša brbotanje vode.

FRIC: Ne, pač sam to bi blo realno hudo si za vzet za motiv. Mogoč se boš mal artikuliru.

ŽIGA: Bom vidu, če bo kupu Strle.

JURINIĆ

Dino Jurinić lošči srebrni drog. Lušči vsako potencialno plast česar koli že, ki bi lahko ohromila njegov blesk. Najprej s čistilom, potem z vlažno krpo. Še posebej se potrudi tam, kjer se drog dotika držala za tla in strop. Dino skrbno preveri stabilnost nekaj vijakov in postavi drog na sredo sobe med strop in tla. Privije ga. Ga gleda. Ga za poskus porine z ene in druge strani. Drog se ne premakne. Še malo ga zavije. Še malo. Stegne roke in se s težo telesa obesi nanj. Zadovoljno pospravi vrečo, v katero so bili pospravljeni deli droga, in jo pospravi v omaro. Iz iste omare potegne mavričasto disko kroglo in jo skrbno obesi na strop. Iz hladilnika vzame v folijo zavite pečene bučke. Stopi do okna balkona. Vzame v culo zavito krpo in vanjo postavi bučke. Stopi nazaj v kuhinjo, kjer na majhen listek nekaj napiše, tudi to da v culo. Vrv začne spuščati dol, dol. Kar nekaj časa je takole nagnjen čez balkon. Potem jo povleče gor, gor. Culo pusti na terasi. Prižge radio, oglasi se vreščec voditeljev glas: "... a ste se že naučil kuhat? Fantje, zavihite rokave, zdej ste vi ta glavni u kuhinji. Otroci, a ste ugotovili, da je učiteljica tako kot televizija? Da se jo ugasnit tudi z daljincem. Vse te in druge stvari nas uči virus, premier se je uštel pri računanju, vse cifre je pomešal ..." Dino stiša radio in se razgleda po kuhinji. Radio: "... samo milijon nas je, pa dva milijona okuženih ..." Prižge disko kroglo in izgine nekam na drugo stran garsonjere. Disko krogla se vrti. Radio tiho kriči: "... vsi tisti, ki niste ravno takoj, ko ste našli pet minut časa, šli belit stanovanja, veste, da je dostava TOP in reši še tako prazne trebuhe. Mi vam priporočamo Halo Katra ...". Dino se vrne s škatlico, obloženo z žametom. Pogleda naokoli. Iz škatlice vzame majhno vijoličasto broško, na kateri piše "Konstant biro, računovodsko podjetje, d. o. o.". Pod tem je vtisnjena majhna ilustracija, logo – karirasti zmaj. Dino broško previdno postavi na radio, ki pravi: "... kile grejo dvakrat hitreje gor kot dol!" Malo jo opazuje. Škatlico skrbno pospravi v žep.

KRAJNC

Lili in Robi se v majhni dnevni sobi šepetaje pogovarjata. Lili in Robi sta sicer neporočena partnerja. Robi je dva metra in še kak centimeter visok možakar, ki se mora skloniti, da pride skozi vrata, ima daljše črne lase, spete v čop, in debela očala s tankim robom. Robi je okulist. Lili je učiteljica umetnostne zgodovine na gimnaziji. V otroški sobi spita otroka.⁵

ROBI: Veš, kakšna atmosfera je bila. Ni več moke, ni več sadja in zelenjave. Kruha ni. Pa ves kvas so pobrali! Najbolj so pa ljudje navalili na sol, noro. Ne dobiš je, pa da greš na kolena. Ampak ni samo to. Veš, kakšna atmosfera je. Mene še zdej peče želodec, kot da bi se mi preluknjal. Najprej komaj čakaš, da greš, potem bi se pa takoj vrnil. Strah, strah in še enkrat strah, ki ga začutiš v spodnjem delu želodca in peče. Peče kot prasica, kot neko dotrajano žganje. Zgodi se, ko gledaš prazne police. Ko gledaš še starejše od mene in njihove očke, polne strahu. Ko se za trenutek spogledaš z nosečnico z otrokom v vozičku, ki s police jemlje hruškove frutke. Samo takrat ga lahko začutiš. Kot doza adrenalina je. Pritisne te ob steno in te ne spusti.

In vendar je fantastično! Ker imaš prvič v življenju občutek, da nisi sam. Da nisi zaprt v kletko, sam, zapostavljen. Peče, boli, ampak si. Ker ko stopiš iz trgovine, ga naenkrat začneš pogrešat. Ker je občutek, da je tu še drug penzioner in en odvetnik in en taksist in med njima zaposlen prodajalec, ki žalostno bulijo v prazne police

---

⁵ Pograd in dva otroka. Eden zgoraj, drugi spodaj. Spita. Njuna črna polt in kratki in med tesne kodre raztreseni lasje se nagibata v ritmu njunega sinkopiranega dihanja. Tisti na pogradu je višji. Spodnji je nižji. Njuna mila obraza sta oba obrnjena proti oknu z rahlo priprtimi žaluzijami. Soba, pospravljena, diši po praproti. Na mizi je nekaj zvezkov, pisal, kozarec vode, Miki Miška stripi, vivarij s hladnokrvnim plazilcem – mlad ameriški gož, na katerem z velikimi črkami, različnih barv piše "ZVITKO", lesena piščal in v lonček postavljeno pavje pero. Otrok na pogradu v spanju nekaj zamrmra. Pod pogradom spi pes, črni mešanec Corgidor. Na spodnjem ležišču se otrok premakne, zamenja položaj in pod ušesom, na pregibu čeljusti se vidi dolgo, roza rjavo brazgotino.

moke, in ker je tu še mama, ki šteje frutke na blagajni in razmišlja, če jih je vzela dovolj. Kot ko si kot otrok čakal, da ti odpade prvi mlečni zob. Veš, da bo bolelo, da ti bo malo tekla kri, ampak od nekod bo prišla neka čarobna zobna miška in ti bo pod blazino potisnila darilo. Pa ne gre za darilo. V tistem trenutku veš, da si na nekogaršnjem seznamu. Veš, da si del nečesa. To je občutek, ki sem ga čakal celo življenje, odkar sem prvič zajel zrak tega sveta, sem si želel, da ga ne bi dihal sam.

LILI: Saj ne morem verjeti, da smo dočakali.

Dolga tišina.

ROBI: Ja, pripravljalo se je.

LILI: Samo da ne bodo otroci lačni.

ROBI: Ampak, a veš. Da povem po pravici. Jaz sem to čakal. Pripravljalo se je. Vedeli smo.

LILI: Nikoli ne bo isto.

ROBI: Veš, kako bo to pokalo! Folku se bo snelo. Če je že zdaj v trgovini tako, veš, kako bo čez pol leta.

Mimo okna med njima se od zgoraj, iz Dinovega stanovanja, spušča napolnjena cula.

ROBI: Evo, temu se je zmešal. Mozak mu je šel za Dortmund.

LILI: Vse se je poklopil. A ti štekaš, da so generacije čakale na to. Če ne bo reda, se bodo ljudje pojedli med sabo.

ROBI: Ampak to je prav, lej. Mi bi vse brez esence tega, kar hočemo. To je čakalo nekje spodaj. Pripravljalo se je. Jaz ti povem, lej, v srednjem veku so ble umazane ulice. Zdaj so kolektivno umazane naše duše.

LILI: Če pa folk ne bo upošteval. Pol smo pa najebal. A je še kaj takega, kar bi rabil? Sej noben od nas nima izkušnje.

ROBI: Mi smo podgane!

LILI: Ma dej, Robi, ne seri.

ROBI: Kaj, ne seri! A lahko povem?

LILI: Ja, a lahko poveš kej pametnega?

ROBI: Ja, sej skos govorim pametne stvari, pa ti nč ne poslušáš. Tle se cmizdriš, kaj bo, kaj bo. Nč ne bo. Pizdarija bo. Nej bo!

LILI: Ma kaj ti govoriš! Kakšna pizdarija! Kaj bo? In kaj boš ti?

ROBI: Jaz bom šel. Boš vidla. A misliš, da bom gledu? A sem kdaj bil jaz tisti, ki je sam gledal? A si bla zraven, ko sem tistega tamalega iz jezera reševal? A si bla? (*Tišina.*) No povej, a si bla?

LILI: Sem bla.

ROBI: No, tko k sem takrat reagiral, bom tut zdej. Ne moreš ti mene v dveh tednih zadušit. Pizda, moj deda je tut po šumi s puško harou.

LILI: A maš puško ti mogoče?

ROBI: Nimam. Si jo bom pa nabavu.

LILI: A loh nehaš, prosim.

ROBI: A loh *ti* nehaš, *lepo* prosim.

LILI: Dobr, dobr.

ROBI: Kaj ti men dobr? Ni dobr!

LILI: In kaj boš s tamalima!? Boš kupu granato pa šel v šumo, jebem ti mater! A bi tamala dva tle z mano pustu?

ROBI: Sej ne bi šel zaradi sebe. Zarad njiju bi šel!

LILI: Ma dej, to je kr neki. Najprej mej puško, pol me pa poklič.

ROBI: Sej jo bom mel.

LILI: No, dej. (*Tišina.*) Pa dej, prosim, še za en čaj.

ROBI: Ja. (*Pristavi. Nekaj gleda na telefonu.*)

LILI: Lej, men je dons en učenec tako lep spis o van Goghu napisal, da si mislim, da je treba vse narest, da najhujše ne pride.

ROBI: Ja.

LILI: A veš. Napisal je, da dokler je umetnost, je življenje, in življenje je sveto. Pa kako lahko to pri desetih napiše? Ko sem bla jaz deset stara, ne vem, sploh nisem vedla, da obstaja kar koli več od moje ulice, kaj šele, da bi vedla za van Gogha. Jaz se res vprašam kdaj za te mulce. Če so tolik hitr odrasli, a se bodo tok hitr tud postaral ... (*Tišina.*) Pa dej, kaj gledaš na telefonu?

ROBI: Iščem puško. Za vsak slučaj.

LILI: Težiš! Res, prou težiš.

ROBI: Lej, res, samo gledam iz zanimanja. Lej, k maš tle eno. 1900 evrov. Pa še popust je 15 %, v akciji. Tam na 1600 pa še nekaj.

LILI: Itak rabiš dovoljenje. Pa to je kar velik enega dnarja.

ROBI: Ja, sej tle je tud ena za 700. Pa še popust je.

LILI: Koliko?

ROBI: Tudi za 15 %.

LILI: Čaj. Pa dej, k si na telefonu, poglej še cifre.

ROBI: Za tle al za zgori?

LILI: Zgori.

ROBI: Devetsto triinosemdeset.

LILI: Dobr, ampak oni majo sistem, pa še več jih je, se razporedi.

ROBI: Pa to kakšen sistem!

Robi pospravi telefon in pripravi čaj. Limono naprej namaže s sodo bikarbono, da z nje spere vse bakterije, viruse, kemikalije ipd. Nato jo prereže na pol, odreže dva kolobarja, ju da v skodelici, doda med. Skozi majhno oranžno cedilo ožame preostanek limone. V eno skodelico da en del, v drugo drug del. Vzame skodelici in pristopica h kavču, eno pomoli Lili.

ROBI: A bi gledala kakšen film?

LILI: Bi. A lahko raje serijo?

ROBI: Ajde.

LILI: Kaj pa?

ROBI: *House of cards*.

LILI: Ma ni šans. S kje si ti zdej padu?

ROBI: Kaj je pa s tem narobe?

LILI: Ja čist je problematična. Pa ne bom Spaceyja gledala.

ROBI: A prej si ga pa lahko?

LILI: Zdej se mi ga pač ne gleda.

ROBI: Kaj pa bi?

LILI: Zdej je ta nova *The Queen's Gambit*. O šahu, tamala k rastura. Ful ma visoko oceno.

ROBI: Lahko.

LILI: Al pa *Housa*.

ROBI: Ne bi tega.

LILI: Dobr, bom pol to dala.

2. DEJANJE

STRAUSS

Okna v stanovanju so tesno zaprta. Vse reže na dotrajanih oknih in vhodnih vratih so prekrte z debelo plastjo alufolije. Žaluzije so spuščene čez okna in čeprav je ura okoli dve popoldan, prostor osvetljuje zamolkla sobna luč. V prostoru je zatoхло. V kotu kuhinje, kjer na polici počiva slika mladega moškega s skrbno urejeno brado, ki na mestih še spominja na mladostniški puh, je maketa zelenega športnega motorja, je bila pred nekaj urami prižgana majhna, rdeča nagrobna sveča in napis na belem papirju⁶.

Melita odlije vodo iz lonca basmati riža. Tleskne z jezikom. Spet je malo preveč skuhala riž. Premakne se nazaj k štedilniku, kjer s temno leseno kuhalnico premeša vsebino stare, marogaste posode z rdečimi ročaji – rezine race z nekaj korenja. Z mize umakne dve umazani krpi in porabljeni servet. Iz omare vzame vilice in dva roza krožnika, postavi ju na mizo tako, da sta obrnjena drug proti drugemu. Preden ju odloži na površino mize, vse skupaj prime v eno roko in drobtine na mizi z drugo roko zbere na kup ob robu mize. Ko odloži krožnike in pribor, se vrne nazaj in drobtine previdno pomete v odprto dlan, nato jih strese v koš za smeti. V dva kozarca natoči vodo in ju postavi ob krožnika. S pulta dvigne dva železna podstavka in ju položi med krožnika. Na enega položi preveč kuhan riž, na drugega pa rezine race s korenjem. Zavzdihne. Stopi do hladilnika in iz njega vzame v alu folijo zavita dva snopiča popečenih bučk. Razgrne ju na mizo.

---

⁶ Napis: "Na tem Planetu živijo Angeli. Večji so, manjši so, okrogli in skodrani. Rodijo se iz človeških teles in živijo v človeškem mesu. Spijo v človeških posteljah in gledajo človeške obraze. Umivajo se s človeško vodo in padajo človeško po tleh. Angeli sanjajo človeške sanje in berejo od človeka napisane knjige. Ti Angeli sedijo kot ljudje, hodijo kot ljudje, plavajo kot ljudje in se češčejo z istimi glavniki kot vsi ostali ljudje. V stajah teh Angelov so človeške dude in ponoči jih zibljejo človeške roke. Potem jim človeške roke pomagajo pri prvih korakih. Grobove Angelov pokriva mah, isti mah, kot pokriva grobove ljudi. Angeli na tem Planetu so povsem enaki ljudem, le da včasih, redkokaj, a vendar, zvečer pogledajo gor, proti zvezdam, veke tesno stisnejo in prosijo Nebo, da bi človeku dalo krila.

Damir, imej krila."

MELITA: Petrun!

Vstopi Urh.

URH: Rrrrrrra! (*Pogleda proti mizi in iz hladilnika vzame ostanek sojine omake.*) *I got brods in Atlanta. / Twistin' dope, lean, and the Fanta.*

MELITA: Ne deri se tolk.

URH: Rrrrrra!

Melita že sedi, ko Urh z nožem odpira sprijet pokrovček sojine omake.

MELITA: Ej, šparaj s tem. Zmankalo nama bo soli, tko da bova še rabla tole.

URH: *I got brods in Atlanta.*

MELITA: Kaj? (*Urh zazna zatohlost v prostoru. Gre k oknu. Hoče ga odpreti.*)
Dej, ne seri. (*Urh pusti okno in se vrne k mizi.*)

URH: Nič. ... *Twistin' dope, lean and my Fanta.*

Urh prisede. Melita nalaga riž. Urh se igra s servetom.

MELITA: Kaj momlaš?

URH: Nč.

Dvigneta navadna kozarca, v katerih je skoraj do polovice prozoren šnops. Trkneta in z gesto nazdravita še proti čeladi v kotu.

MELITA: Sine, budi dobar. Poslušni fotra. Pogrešam te.

URH: Damir, počivi u miru, buraz. Da te čuvajo angeli pa da ga ludiš zgori k budala! Pa da maš nek manjši motor, majketi.

MELITA: Ne rab motorja, bo še zgor kej razfuku.

URH: Dobr no. Ajde, da maš nek dobr bicikel al pa zavarovanje. Aja, če maš sol ... pošli nam jo mal, majketi. RIP, bruda!

Nazdravita.

URH: Jaz sem razmišljal, da bi lahko CENTER uprašala za “izjemno situacijo”.

MELITA: Ja, ampak bodo itak rekl, da to ni izjemno. To se bo treba mal bol gverilsko tega lotit. Jaz bom počakala na noč, pol pa v črno, pa korak za korakom.

URH: Ta je mal tvegana. A ne bi raj najprej prek CENTRA, če naju dobijo, naju bodo opalili.

MELITA: Jaz bom na grob svojga sina šla, pa tut če me s tanki lovijo. Bom šla korak za korakom, sej tolk daleč ni, pa tam bom šla čez polje, tam jih ni. Ti pa al se zmeni al pa boš tle ostal. Jaz se s tabo ne bom zajebavala. Če greva skupi, je tut večja nevarnost, mene ne bodo dobil.

URH: Jaz bi tut šel do Damirja.

MELITA: Lej, al greš sam pa daš roko v ogenj, da te ne dobijo, al pa ne greš. Jaz ne morem zate odgovarjat. Mel si eno leto časa, da si zrihtaš flet pa dovolilnico, pa si nisi. Tko da če te dobijo, boš sam plačal. Ampak jaz do svojega sina grem.

URH: Bom poklical frenda k ma veze s CENTROM, mogoče nama kej zrihta.

MELITA: Malo sutra. Ne pozabi nahranit Fredija. Vsaj to lahko narediš.

URH: Ja, bom.

Tišina.

MELITA: Kolk?

URH: Dvajset jurjev pa še mal, mislm, da okol dvesto.

MELITA: O, jebote.

URH: Ni to tolk, njim se razporedi.

MELITA: Kako ji pa gre?

URH: Mela je eno slabo foro. Kao študira.

MELITA: A ji je mraz?

URH: Pravi, da ja, sam jaz sem gledal pa majo konkretnih deset, dvanajst stopinj. Pa kokr jo poznam, si že zna narest tko, da ji je kul.

MELITA: Da bi tebe nekdo na mapo postavu, ne bi tri dni preživel.

URH: Dobr, mami. Ajde. Smanji doživljaj.

URH: Povej, če ti je dobra raca?

URH: Je, ful. Od kje ti raca?

MELITA: Dala mi jo je sodelavka že skor en let nazaj, k je njena tamala mela rojstni dan. Pa sem rekla, da jo bom danes skuhalo, ker je ravno tak dan.

URH: Ej, a lahko ipak samo mal okna odprem. Sam da potegne ...

MELITA: A si ti prizadet? Pa veš, da naju lahko zarad race prijavijo? Sam da una dva stara prfuknenca spodi zavohata, že bosta klicala. Evo, zato pravim, da si zrihtaš flet, ker boš res še kej zajebu tle.

URH: Dobr, no. Loh bi tut nek ventilator al pa kej ...

MELITA: Petindvejst bi bil dons.

Urhu v ustih razpada meso račjega bedra.⁷

---

⁷ Raca se je izvalila maja, zdaj že skoraj sedem let nazaj. Na kmetiji v bližini mesta, ki se sicer ukvarja z govedorejo. Svoje življenje je preživela v improviziranih bazenčkih v okolici kmetije. Raca je kar nekaj let zapored izvalila jajca in poskrbela za preživetje in razvoj vsakič za vsaj okoli pet majhnih račk, vse skupaj nekaj čez dvajset, okoli petindvajset. Na god svoje vnukinje je kmet raco vzel iz gnezda v hlevu in jo zaklal. Zaklal je še nekaj njenih sostanovalk.

URH: Če bi bil živ, bi itak okol po fletu motor furu. Pa CENTER bi u kurac poslal.

MELITA: Bi on, ja.

URH: Če bi bil živ, ne bi rabla it na grob.

MELITA: Ajde, ne bit kmetavz.

URH: A veš, da je on enkrat baje v osnovki reku prfoksi, da je kmetica?

MELITA: Ta je biu res fuknen.

URH: In pol so jo vsi klical kmetica. Pač ne njo direkt u faco, ampak biu je dost smeh drgač.

MELITA: Ej, če bi vedla, bi ga res navila. Ampak je biu smotan res ...

URH: Ja, pač, a veš, Damir je čist pizdarije delu, pa tko no. In pol uletim js na to zgodlo, k smo jo mel en semester. In pol bere prfoksa te priimke na začetku in prebere tko mojga in gleda okol pa prau: "Strauss, a sem js kšnga tvojga brata učila?" Pa pravm js: "Ja, si." Pa ona tko: "In kaj je kej reku doma?" Pa pravm js kao: "Ne bi zdej pred vsemi." In pol je čist popizdila pa take. Keri so bli to smehi.

MELITA: In kaj je rekla prfoksa?

URH: Nč. Kaj bi pa rekla.

MELITA: Pa zakaj si se sploh zajebavu?

URH: Pa tko, za foro pač, sej folk se je ful smeju. Pol sem pa kao uprašan pa take. Fora je bla. Kao da sem se javu. No in ona men tko kao: "Strauss, ustan, prid pred tablo pa en simbol nariš pa razlož še kaj pomen." In js sam grem in moji frendi se začnejo smejat k že itak vejo, kaj bom naredu. In js pridem in sam narišem svastiko čez ceeeeeelooooooooooooo tablo.

MELITA: Kaj je to?

URH: Kva?

MELITA: Kaj je ta snastika?

MELITA: Aja. Lej. Čaki. (*Vzame telefon in ji pokaže sliko.*) Aja, to sem že vidla. A ni to nemški nek simbol?

URH: No, ja, in ona men kao dobr, da je za štiri, k me je pol neki sprašvala, sam si ni upala. In js čist popizdim, kaj je zdej to, kao zakaj ne pet.

MELITA: In?

URH: In mi je dala pet.

MELITA: Evo, sej zato si pa glup zdej.

URH: Ma, dej. Zajebaval smo se pač.

MELITA: Na Damirja!

Čin.

URH Pa sej ne, sam sm pa skos se boriu s sistemom. In lej, a veš, Damir je isto to delu. Una je pa pač sam sedela u klopi in bla tih in ji nikol ni blo dobr, ker vem, da ji ni blo.

MELITA: Ja, sam je pa zdej na Švedskem.

URH: Ja, js sm pa tle pa sm zadovoln. Itak pa ni fora sam v tem, kje si, ampak kdo si.

MELITA: Kdaj se boš zmenu za Jesenice?

URH: Lej, bodo že poklical. Zdej itak ni treningou, tamali so vsi doma in tastari ne bodo na lepe oke plačval članarine. Tko da k bo možnost, bodo zihr klical. Takoj k bo možn, bom šu gor pa se zmenu.

MELITA: Boš šel ti malo morgen. Dokler nas bo virus jebo, boš visel tle. Kaj pa da bi si flet najdu?

URH: S čem pa da ga plačam?

MELITA: Te kripto valute so zdej za denar dobre. Itak si skos na računalniku pa bi lahko še to mal.

URH: To je čisti nateg. Sej zato smo tut usi zaprti, da damo use na net in pol sam kriza.

MELITA: Ne boš mogu kr tle živet skos.

URH: Vem, ampak kam da grem?

MELITA: Znajdi se. Js grem do Damirja, da sinu svečo pržgem za rojstni dan. Jebo tebe in mene ta život.

URH: Počaki mal.

MELITA: Pa pojej te bučke, zate so.

Melita razgrne alu folijo. Vstane od mize in se umakne na hodnik. Sliši se odpiranje omar. Urh vzame eno pečeno bučko in jo položi na svoj krožnik. Z nožem in vilicami jo počasi reže na vedno manjše koščke, ampak je ne poje.

URH: Bom pol za malco.

MELITA (*off*): Pol pa ti mal ta tvoj judo barai⁸ nared na parketu pa posprau.

URH. Dobr, mami, bom valda.

MELITA (*off*): Kje je pa una lučka z rdečo za po temi? Ta zelena?

URH: Tam zraven mojih ščitnikov. Na ta spodnji polici.

MELITA(*off*): RRRRRAA!

---

⁸ Nekje v japonski pokrajini Kamakura v temni zimski noči pod pisanolistno vrbo kleči vampir. Svoje dolge črne lase si z natančnimi, naučenimi gibi spenja v figo. Snežinke božajo njegova gola in mrzla stopala. Vampir gleda v krošnjo drevesa in nebo nad njo. Šteje snežinke. Ena za drugo padajo na njegov obraz. Dotakne se debela in tiho momlja staro melodijo. Moli.

URH: Lol, mami.

MELITA (*off*): Rrrrraaa!

Melita stopi nazaj v prostor. Njena oprava spominja na nekoga, ki se pripravlja na rop banke ali pa skrivno misijo. Oblečena je v črno. V črno trenirko brez vzorca, v povsem črno športno vetrovko, obuta je v črne teniske. Čez glavo ima poveznjeno črno smučarsko zaščitno podkapo in črno zaščitno masko, tako da ven gledajo le oči. Na glavi nosi temno zeleno naglavno svetilko. V roki drži rdečo nagrobno svečo.

TRIBUŠON

Stanovanje je skoraj povsem izpraznjeno. Vse površine – police, pult, miza – so prazne. Vse slike so pospravljene v omare, vsi krožniki in drugi manjši predmeti so pospravljeni tako, da ne zasedajo večjih površin. Na kuhinjski mizi je postana senca prta in belih čipk. Sredi praznih površin stanovanja izstopa iz lesa izrezljan katoliški križ, ki sameva na steni nad kuhinjsko mizo. Smrdi po razkužilu in po osvežilcu zraka.

Centimeter debele temne zavese zastirajo pogled iz stanovanja in vanj. Le v kuhinji je v zaveso izrezana špranja v velikosti mandarine, skozi katero v večerni mrak izmenično gledata Sandi in Marija ter detektivsko premerjata dvorišče pred blokom. Marija v roki drži zvezek, na katerem z velikimi, skrbno izpisanimi črkami piše AKCIJA: NEUGODNO. Poln je datumov, ur, priimkov in imen prebivalcev bloka, najstarejše črnilo v zvezku ni starejše od dveh mesecev. Sandi ima v roki čutarico s čajem, Marija ima svojo zavezano okoli stegna.

Iz enega izmed stanovanj nad njima se sliši stare, ampak glasne melodije. Nizki toni so še posebej prisotni.

Zraven okna je načeta križanka. Izpolnjena gesla: VETERNICA, HANA MAZI JAMNIK, CASUS BELLI.

SANDI: Spet nabija.

MARIJA: Jaz bi mu rekla.

SANDI: Pusti ga.

MARIJA: Vse nas bodo pršli pobrat.

SANDI: Pa k bodo njemu na vrata potrkal, bodo zihr naju prva pobral z njim.

MARIJA: A grem na vrata?

SANDI: Pusti. Mogoče se bo umiril.

MARIJA: Ne neha pa ne neha.

SANDI: Res je neugoden.

MARIJA: Za nas vse. Pa a ni on prijatu od tega iz pritličja? Zihher mu je on kej reku. Sej če pridejo, bodo tud njega pobral.

SANDI: Ampak ta pa res pretirava. A ni ravno teden nazaj nabijal?

MARIJA: Ni. To je bilo v sredo ... Mislim, da je bilo v sredo. Sej mam napisan vse.

Potreplja zvezek, na katerem piše AKCIJA: NEUGODNO.

SANDI: Aha. Ja, najbrž res, ampak sva poslušala ravno zaradi njega, ne? Potem je bilo to ravno prejšnji teden.

MARIJA: Grem na vrata.

SANDI: Previdno.

Marija po prstih stopi do vrat stanovanja in pogleda skozi kukalo. Pogovarjata se tiho, čeprav se od zgoraj slišijo prodorni basovski toni.

SANDI: A je kej?

MARIJA: Ne.

SANDI: Dejva še mal počakat.

Tišina in nizke vibracije iz Dinovega stanovanja. Sandi zagrne zaveso. Gre proti stranišču.

MARIJA: Kam greš?

SANDI: Moram ...

MARIJA: A zdej? A ti to resno?

SANDI: Samo malo prevzemi. Dohtar je reku, da moram. Da je slez tudi diuretik in ...

MARIJA: Pojdi že.

Sandi zapre vrata veceja. Marija našpičeno gleda skozi kukalo. Steče do zavese v dnevni sobi. Poškili skožnjo. Gleda nekaj sekund. Glasba iz zgornjega nadstropja se stiša. Marija malo popusti v napetem telesu. Glasba zdaj postane še glasnejša. Marija tleskne z jezikom. Steče nazaj k vhodnim vratom in vmes preklinja. Pa spet k reži v zavesi, pa spet k vratom ...

SANDI: Sem.

MARIJA: Končno.

SANDI: A je kej blo?

MARIJA: Ne. Sem še pri tebi pogledala. Ampak ne. Lahko samo, da je nekdo z druge strani vstopil.

Zapenja si pas na hlačah in že škili skozi luknjo v zavesi.

SANDI: Ni. Bi ga že videla ti. Al pa slišala.⁹

MARIJA: Ne bi ga videla, ker sem še tvoje gledala. Ne bi ga slišala, ker je tale zgoraj tako neugoden.

SANDI: Neugodno, res.

MARIJA: Ja. Res. Zelo neugodno.

Sandi se skloni k termovki s slezovim čajem zraven zavese in srkne. Marija iz plastične čutarice, ki jo ima zavezano okoli stegna, srkne malo žajbljevega čaja s priokusom galganta. Sandi se prestopi. Marija si popravi očala. Sandi si hlače potegne višje k pasu. Marija zavrti vrat in hitro pogleda nazaj skozi kukalo.

Glasba sunkoma izgine.

---

⁹ Nekje bolj proti jugu stoji nasad oljk in pri središču tega sameva majhna zidanica iz sivo belega kamenja. V njej so vsi instrumenti, ki so jih ljudje uspeli sestaviti. Gore in kupi orglic, violine, harmonike, nekaj kitar, ropotuljice, klarineti, bobni. V trebuhih, med špranjami, med strunami je Lakota. Lakota, ki jé tišino. Na stropu zidanice čepi njen brat Mah. Mah uglašuje inštrumente, polira jih in neguje. Oba skačeta iz inštrumenta v inštrument in pobijata mušice, ki priletijo iz nižavij.

MARIJA: Končno.

SANDI: Končno!

MARIJA: Pssst.

Nekdo se zgoraj pogovarja.

SANDI: A se on sam s sabo pogovarja?

MARIJA: Ne vem.

SANDI: Jaz sam njega slišim.

MARIJA: Najbrž se mu je utrgalo.

SANDI: Neugodno.

MARIJA: Res ... Neugodno.

SANDI: Kaj če se bo zdej začel dret in bo potem še več možnosti, da pridejo?

MARIJA: Sandi, a se malo zamenjava. Mene vrat boli.

SANDI: Lahko. A je tam še kaj podlage?

MARIJA: Bom ti jo jaz naštimala.

SANDI: Hvala.

Marija, ne da bi odmaknila oko od kukala, nad kukalo nalepi skrbno izrezljan košček plute, prešit z mehko blazinico z marogastim vzorcem. Pod pluto je plastična kapica, ki jo Marija pritisne ob vrata, tako da ta zaradi vakuuma ostane na mestu.

MARIJA: Tri, štiri, zdaj.

Marija in Sandi se zaženetata drug proti drugemu. S copati drsita po tleh. Čim tišje. Čim hitreje. Na hodniku, kjer se srečata, za trenutek stojita. Tleskneta

s prsti, ploskneti z rokami, si pomežikneti – njun “pozdrav”. Stečeta naprej. Marija k preluknjani zavesi. Sandi h kukalu. Nasloni svojo obrv tja, kamor je Marija nastavila majhno marogasto naslonjalo.

SANDI: A je kej?

MARIJA: Ni.

SANDI: Neugodno. Marija ... Razmišljal sem, več ... Vem, da veliko delava za varnost, in res nama gre dobro ... Ampak, če res pridejo ... Kaj bova?

MARIJA: Sandi, ne moreš biti tako črnogled, lej ...

SANDI: Saj ne govorim o tem, ampak ... Kaj če naju noben ne bo slišal?

MARIJA: Pameten moj Sandi, ti praviš, da bi zabarikadirala vrata in tako? Če pridejo, nama nič kaj ne pomaga, da jih prej vidiva. Po stopnicah jim ne pobegneva. Lahko da so kakšne sosede že odpeljali. Kaj potem? Kaj če so koga odpeljali, preden sva šla midva v akcijo? Čisto možno, zelo neugodno. Bova jutri dala omaro pred vrata pa bova alarm navila ...

SANDI: Akcija teče drugi mesec. Lahko da so prišli po koga že prej, pa sploh nisva vidla.

MARIJA: Mislim, da je že več.

Marija pogleda v zvezek, na katerem z velikimi črkami piše AKCIJA: NEUGODNO.

MARIJA: Oseminosemdeseti dan je danes.

SANDI: Kaj pa cifre danes?

MARIJA: Za zgoraj? Pol milijona.

SANDI: Blagor njim.

MARIJA: Sandi!

SANDI: Kaj?

MARIJA: Halo, Katra!

SANDI: Kaj?

MARIJA: Tu nekaj ne štima!

Sandi se približuje oknu. Tudi on bi pogledal.

MARIJA: Pa kaj je s tabo!? Pejdi tja gledat!

SANDI: Sam pokukal bi ...

MARIJA: Pejdi tja, kaj če se glih zdej kej zgodi?

Sandi je čisto blizu. Samo pokukal bi.

SANDI: Prosim.

MARIJA: Boš pol.

Sandi se poklapano odvleče nazaj do vrat in kukala. Mrmra si v brado. Marija medtem iz žepa potege analogni fotoaparata. Nastavi objektiv na luknjo. Pritisne na gumb, fotoaparata trzne in spusti škripajoč zvok. Marija spet evforično pogleda skozi luknjo.

MARIJA: Sej samo čaka. Nič ni. Pa sploh ne vidim notr. A gledaš ti?

SANDI: Ja, ja ... Ampak čist vedno ... Lih ko se zamenjava ... Naj jo štrafa ...
Neugodna ...

MARIJA: A lahko nehaš jamrat, ker se do tuki sliš.

SANDI: Ja, ja.

Sandi prisloni oko na kukalo.

Marija živčno srkne malo čaja. Sandi, naveličan, prav tako.

SANDI: En gre! En gre! Vidim senco!

MARIJA: Kdo, kdo?

SANDI: Ena pupa od zgori? Ampak ni naša!

Marija priteče do Sandija.

MARIJA: Dej, dej, da vidim!

SANDI: Ti mi tudi nisi pustila prej.

MARIJA: Da vidm. Ej, a nisi reku, da ...

Ga že potegne na stran in pogleda skozi. Sandi mrmra. Marija spusti ramena.

MARIJA: Ni je več.

SANDI: Kdo misliš, da je bila?

MARIJA: Ne vem. Ampak to je neugodno. Res, neugodno. Če kdo pogrunta, bova midva ta prva na seznamu. *(Teče nazaj k zavesi v dnevni sobi.)* Lej jo, nepridipravko, u Katro gre.

SANDI: Kaj?

Sandi se priplazi do zaves. Tokrat mu Marija pusti. Oba gledata, kako se vrata Halo, Katre zaprejo. Avto odpelje.

MARIJA: Ne morem verjet. Kako je to mogoče. A se zafrkavajo? Tale je ziher od Jurinića. Ziher ... Sandi, glava me ... Zelo neugodno ...

SANDI: Dihej, dihej. A piješ čaj? A si pila kej? Bomo zrihtali to, bom šel jaz do Jurinića. Al bova pa še malo zabarikadirala, bova naredila fižol pa krekerje ...¹⁰

MARIJA: Nič ne bova, ne boš šel, do Jurinića ... Boš ti ... Dej mi mal čaja. Mislim, da sem pozabila na ...

SANDI: Na, na. Sedi, draga. Bom jaz stražil.

---

¹⁰ Dežuje denar. Vsi se stegujejo in ga lovijo v bele košare. Ulice so polne belih kovancev in zlatih bankovcev. Nižji ga pobirajo s tal. Višji se stegujejo in ga lovijo v zamahih. Lepo je in nihče nikogar več ne sanja.

KRAJNC

Stanovanje je pospravljeno. Vse je na svojem mestu. Vse smrdi po razkužilu, razpršeno je po vseh kotih in površinah. Majhne, velike, grde in lepe tubice posedajo na vsakem drugem kvadratnem metru stanovanja. Na stekleni mizi v kuhinji je na treh plasteh kuhinjskih krp in brisač kup še vročih otroških igrač. Iz vseh se še potijo kapljice vroče, ne več vrele vode. Roboti, lego kocke, karte, embalaža, figure živali in cele družabne igre rutinsko potijo svoje kaplje znoja na bombažne krpe pod sabo.

Robi iz treh železnih kuhinjskih posod v odtok zliva litre vrele vode. Lili po igračah prši majhne kapljice razkužila.

LILI: Idi kući, čitaj knjigo.

ROBI: Prasec.

LILI: To je kriza. Ljudje se bojijo.

ROBI: Budala.

LILI: Dihaj. Nimaš kaj.

ROBI: Jebem mu mater fašistično, brez občutka za sočloveka. Dej, da pokličem CENTER.

LILI: Ne, ne boš klical.

ROBI: Ja, bom. Boli me kurac.

LILI: Pa daj nehaj, no. Ne boš nič naredu s tem.

ROBI: Ma naj ga odpeljejo. Kaj, saj itak bi ga že moral, k vsako soboto un tehno nabija.

LILI: Naj nabija. Vidiš, da je zabluzil. Pusti ga.

ROBI: Dej mi telefon.

LILI: Boš poklical in kaj pol? Boš dal prijavo za to, da ni hotel dat malo soli. Sej itak je noben več nima. Itak sem bila že jaz v prekršku, da sem sploh šla gor. In pol bodo s CENTRA srli nam, pa itak se bodo obesili na tamala in bo sranje.

ROBI: Vrzi mi telefon.

LILI: Vrgla ti bom ciglo u glavo. A lahko nehaš, pizda!

ROBI: Ne deri se.

LILI: A je tebi rekel, da "idi kući, čitaj knjigu". Bi šel ti mačo po sol, pa bi bil pol pameten. Bomo pač malo neslano jedli, bomo že zdržali. Smo zdržali eno leto v tej luknji, bomo pa še eno, tudi brez soli, če bo treba. Lih sem prej gledala, zgoraj imajo okoli sedemsto jurjev in bodo začel odpirat. Stokrat manj okužb majo kot mi, pa tisočkrat več jih je kot nas. Nič ne štima. Sami vojni dobičkarji so, ampak ne seri mi s CENTROM. Ne izzivaj. Tamala dva bodo odpelal. Ni šans. Preko mojega trupla. Pa veš, da tujce itak skos napadajo. Zadnjič so enega z jebenega Madagaskarja odpeljal, ker naj bi kao bil lahko kužen. Pa je človek živel tle deset let. Deset let! Virus je pa tle ravno dobro leto. Res pretiravaš in si zadirčen, kot pravi deda. Na. (*Mu da telefon.*) Pokliči. ... Daj, pokliči. ... Imej zdej ta jajca pa pokliči! ... Ampak jim povej še zraven, da smo štirje, pa za psa jim povej, da poseben kombi za to pripeljejo.

ROBI: Dobro. Sem razumel.

LILI: Ne. Pokliči. Daj.

ROBI: Poglej, razumem. Ne bom klical.

LILI: Boš.

Robi odklene telefon. Tipka. Tišina.

Spusti telefon.

LILI: In?

ROBI: CENTER nima ponudbe soli. Samo sladkor. Bel sladkor.

LILI: Idi kući, čitaj knjigu. Kreten. Jebem ti sol! Bomo pa še mi te krekerje začel konzumirat, tko kot vsi.

ROBI: Začenjam slišati zvoke, ki jih nisem slišal nikoli. Slišim, kako brni računalnik. Slišim luči. Slišim stene in belilo od pleskanja pred petimi leti, kako poka na njih. Včasih slišim brnenje. Ne vem, morda je samo v moji glavi. Ne vem več, katerega smo. Mešam dneve. Slišim, kako šelestijo moje rjuhe, tudi v njih ležim čisto pri miru. Slišim pajka v kotu, kako si plete mrežo. Slišim, kako delata hladilnik in pečica, kako poka parket. Včasih si predstavljam, kako bi bilo, če bi predmeti oživel, kaj bi mi povedali. Kaj vse so videli. Kaj so slišali. Zadnjič sem se ponoči zbudil in nisem mogel spat. Natočil sem si zastaran ananasov sok in odprl okno. Naenkrat sem zaslišal neko trkanje. Les ob beton. Kot da bi nekdo s sprehajalno palico trkal ob beton pred blokom. Gledal sem, ampak nisem videl ničesar. Morda je bila le ura. Ne vem. Morda imam pa prisluhe. Ne vem. Vsake toliko se spomnim na druga mesta. Kako je zdaj tam? Kaj mislijo? Je kdo pokonci? Potem se obrnem v postelji in zaspim. In sanjam neke čudne sanje, podobe, ki mi sledijo. Zadnjič sem sanjal svojo bivšo. Da je imela novega tipa, znanca. Razpizdil me je. Pa sem mu vrgel šop ključev v glavo. Obrnil se je, kar naenkrat je bil meter večji od mene in je zakorakal proti meni. Bolj kot se mi je bližal, bolj je njegov obraz postajal žalosten, oči rdeče. Ko je bil le še kakšen meter pred mano in bi me lahko z eno roko pribil ob tla, se je ustavil. Njegov žalosten obraz je zrl v moje oči. Žal mi ga je bilo. Sklonil sem glavo. Obrnil se je, dvignil ključke in mi jih podal. Prijel mojo bivšo za roko. Tudi ona me je ošvrknila z žalostnim pogledom in sta odšla. Zbudil sem se. Takšne podobe me spremljajo čez dan. Čim obmirujem, se pojavi ena in me spomni na noč, ki bo prišla.

Priteče Luka, temnopolti fant, z njegovih oblačil padajo drobtine krekerjev.

LUKA: Kdo je Jurinić?

LILI: Nobeden.

LUKA: A ti je res rekel, da greš brat knjigo?

LILI: Ne, ni.

LUKA: Zakaj se pa pol kregata?

LILI: Saj se ne.

LUKA: Katero knjigo?

LILI: Eno tako, ki je ti še nisi bral.

LUKA: Katero?

LILI: Eno pač¹¹.

LUKA: Mami, a bomo jutri spet zmaja¹²?

LILI: Lahko. Kje je je pa Izak?

LUKA: Kaka. A, a bomo?

LILI: Bomo. A boste še kej jedli?

ROBI: Krekerje?

LUKA: Ne.

LILI: Dobr, pol pa nič. Bomo malo še zdržali, pa bo, kot je treba.

ROBI: Treba je sam umret.

LILI: Ej, dost. A veš, kako je blo men, k sem šla k ena ciganka gor njemu pred vrata, ga sprašvat za jebeno sol. A misliš, da men ni za popizdit.

---

¹¹ Mesto gori. Betonski zidovi pokajo ob visokih temperaturah in zrak je premešan z dimom. Spodaj se režijo toksične rumene barve, že skoraj bele, zgoraj njihov smeh nadaljujejo oranžni plameni. Na cerkvenem zvoniku sedi Lili. Hladna kot špric. Brado ima naslonjeno na levo roko in prazno strmi v horizont. Naveličana. Mrzla.

¹² Balkon v prvem nadstropju bloka. Na balkonu otrok drži za vrstico privezanega rdečega zmaja, ki nerodno plapolja v vetru nekaj metrov stran od njega. Veter piha in zmaj se vrtinči. Otrok se smeji in vleče zmaja bliže k sebi, ko veter popusti, in ga spusti dlje, ko veter spet močnejše zapiha.

Priteče Izak, temnopolti fant, njegova oblačila so posuta z drobtinami krekerjev.

IZAK: Mami, mami! Suarez je kakal v vajini sobi!

LILI: Pa to ni normalno. Pes še srat ne more.

Gre pospravljat za Suarezom. Suarez priteče in se pred Robijem vrže na hrbet.

ROBI: Kaj je, majstor, a si se mi na posteljo pokaku?

IZAK: Ne, na stol.

ROBI: Kaj?! Na stol? Pa ta ni normalen!

Robi in Lili gresta pospravljat kužkov kakec. Luka in Izak gledata igrače na mizi.

LUKA: A lahko že vzameva?

ROBI (*off*): Ne še. Morava še eno rundo narest!

IZAK: A ji je res reku, da naj gre brat knjigo?

LUKA: Ja.

IZAK: A res?

LUKA: A se greš Indijance?

IZAK: Ne, no. Pejva se neki družga.

LUKA: Kaj pa ... če ti dam lok?

IZAK: Itak še ne smeva vzeti. Pa vedno mi ga pol vzameš.

LUKA: Kaj pa, če sem jaz Črni Muflon in si ti Belo Pero, pa iščevo vodo pa se delava, da mava lok?

IZAK: Kaj pa ... če vzameva lok in ga skrijeva?

LUKA: Mami bo opazla.

JURINIĆ

Tihe stare melodije iz velikih zvočnikov. Tišje kot nekaj trenutkov pred tem. Disko kroglja razpošilja svoje mavrične barve po prostoru. Lepi jih po vidno improvizirano pospravljenem prostoru – pospravljenem za nekoga – in drogu v sredini prostora, na katerem so zdaj vidni lisasti vzorci ženskih dlani in stegen.

Viki si v Dinovi kuhinji zraven mize slači svoj striptiz kostum in si oblači temno modre kavbojke in tanko vijoličasto majico z napisom “Kiss, kiss, goodbye!” in velikim odtisom ustnic poleg tega. Dino sedi na kavču z dolgo cigareto in z globoko mero rakije v roki, gleda v svoj kozarec in pušča Viki nekaj trenutkov brez svojega pogleda.

DINO: Jesi nešto dobro zaradila ovih dana?

VIKI: Ma super. Folk je osamljen pa skos kliče.

DINO: Ma da. Pa vidi ti nas ljude, kakvi smo. Nemamo obitelj, nemamo ljubavi. Samo strah, alkohol i karcinom.

VIKI: Zadnjič sem bla pr enem tamalem. Nek študent, ne vem nč, kaj je bil. Pa me kar ni spustil. Rekla sem mu, da se samo gleda, on je pa navalil. Kar fuknil me je po tleh.

DINO: Seljančuro.

VIKI: Ma res.

Viki se do konca preobleče. V kozarec, poln vodnega kamna, si natoči hladno vodo. Dino začne razstavlјati in pospravljati drog.

DINO: A te je?

VIKI: Ma kaj bo mene tamali! Fuknla sm mu dva kozarca po tleh, pa je že bla soseda na vratih.

DINO: Bravo mala. Tako se radi. Zvala li policiju?

VIKI: Ja, ampak sem spizdila, preden so uletel.

DINO: A kaj je rekel Joško?

VIKI: Ma nč, sam mu je rekel, da ga ne kliče več. Itak so to sam tamali, k sam igrce drkajo, pol pa eno guzico vidjo, pa se jim sname film. Joškota pa itak boli kurac. Njemu zdej biznis laufa. To je to. A si lačn?

Dino razstavi drog na majhne dele. Izpod kavča potegne sprano roza prevleko za odejo in začne dele previdno pospravljati med njene šive.

DINO: Šta će Joško čoravi. A poslušī. Ni virus. Ova nervoza, ovaj stres. To ti proizvodi najtežju bolest. Prvo ti sjebe dušo, a onda rak na pljućih. Rak na pljućih je najhuj. Če to stakneš, si najebo. Nema ti spasa. Prilično te loh kakšan Švaba dober nasecka, drgač pa teška. To ti je vse od stresiranja. Od tega, ker ljudje ne znajo več dihat normalno. Zbudijo se in že se jim mudi. Že tečejo. Zbudijo otroke in že tečejo otroci z njimi. Tečejo žene. Jebene mačke tečejo, jebem mu mater. In tečejo in se stresirajo, a kdaj bodo dihal, se ne uprašajo. In pol, reci piši, noben ne diha. In se telo zakisli. A ne, k nima kisika. In ko maš kisko telo – rak. Pol pa še cigarete kadijo ... Virusi su japanske tikvice, a rak je kao boss u Super Mariotu. (*Železne dele pospravi pod kavč. Ugasne disko kroglo. Še malo zniža jakost starih melodij.*) Al sem ti lepo spremil?

VIKI: Ja, lepo.

DINO: Sve za tebe.

VIKI: Si lačn?

DINO: Ma jok. Ne jedem posle šest. A ti?

VIKI: Mogoč bi pa mal piknla, če maš kej. (*Odpri hladilnik.*) A nisi francoske pojedel?

DINO: Nekako mi ne leži.

VIKI: Kaj ti pol sploh kuham! Pa rdeče pese se isto nisi niti dotaknu.

Vzame ven v alu folijo zavite skuhane koščke rdeče pese in eno pomoči v skoraj tekočo francosko solato.

DINO: Al sam pojeo tikvice.

VIKI: Si ti kurac. Pizda, a ti sam te jebene bučke ješ?

DINO: Odlične su ti. Enkrat sem jih ovome Ričiju dal, pa je ful napalil. Al mu jih ne dam več. Sve ja to sam pojedem.

VIKI: A maš kej kruha?

DINO: Izza ti je ona kesica, pa vidi, možda ima neki toast.

VIKI: Tenks. (*Toast.*)

DINO: I uzmi sol. Tamo imaš izza, to je sve, što mi je ostalo. Štedio sam za tebe, samo za tebe.

VIKI: O, hvala ti! A ti je ne boš rabu?

DINO: Nema problema. Sve za tebe, dušo.

VIKI: A ti sosedje kej pomagajo?

DINO: Pomogli bi oni, ak bi ih pitao, al ne trebam. Onaj moj ljudi Riči iz podruma je dobar, ratni invalid je, jebi ga, al je dobar. I ovi donji imaju neku malu slatku, Anita se zove. Crna, opasna, slatka ko Naomi Shemer.

VIKI: A se ti dvigne na mlade sosedje, Dino?

DINO: Ma jok. I tako je otišla nekde tamo u Köln ili nešto tako.

VIKI: Normalno.

DINO: Umro ji je brat. Saobračajka. Mali lupo glavom u beton.

VIKI: Fak, grozno.

DINO: Onaj mali neki tekvando izmišlja ili nešto tako. Stalno se nešto tuče. Kako ne bi! Jebote, ružan je ko zgažena anakonda. A slatka mala je otišla.

VIKI: Ni edina.

DINO: Nedostajem li djevojkama?

VIKI: Ne.

DINO: Ajde ne zajebavaj? Zaboravile ste na čika Dina?

Luči disko krogle utripajo v kratkih intervalih.

VIKI: Ma nismo, ampak zdej res niso neki čustveni časi. Vsi so notr, skrbijo za zdravje in se drogirajo, me se pa u Halo, Katri prevažamo. Joško prau, da je to tak čas, da pomagamo folku, k so sami. Pizda, use je zaprt, sam striptizete pa Halo, Katra delamo, js prou use dostavljalce poznam, res so ti to depresivni liki. Jebem ti tak sistem, zgoraj bodo že odpirat začel, mi pa še vedno rdeče številke. Vsi doma, jaz pa delam kot še nikol. Tko da smo punce skos uzun in pol jih sploh ne vidm. Tko da dejansko ne vem, kako so. Je lahko samo ena na vožnjo. Tko da niti drinka ne spijemo skupi. A veš, pa še ta sistem je, da nas med unimi picami, jebem jim mast, prevažajo, da se morm, preden pridem do stranke, cela našpricat. Nej mi kup nov dezodorant.

DINO: Tebi bih trebao on neki švajcarski parfem kupiti.

VIKI: Boli ga kurac, mi se u prtlažnikih po centru šlepamo.

DINO: Šta će Joško.

VIKI: Dino, a si ti okej?

DINO: Kako da ne? Što pitaš?

VIKI: Pač vprašam. Zdej je folk depresiven, če bi vidu, kako zgledajo teli od Katre, to so res težki primerki. Pa nikol ne veš.

DINO: Ja nikad nisam bio i nikad neću bit.

VIKI: Sam uprašam.

DINO: Jesi ti dobro?

VIKI: Sem, sam neki me kosti bolijo.

DINO: Di će tebe kosti boleti. Mlada si.

VIKI: Nisem. Nisem več. Veš, da tut ti nisi. Sori.

DINO: Dobra si, al nisi ni stara.

VIKI: Nisem.

DINO: E, vidi šta sam našao neki dan. (*Gre do radia. Vzame vijoličasto broško.*) Sjećaš se zmaja?

VIKI: Kje si pa to staknu?

DINO: U nekom starom novčaniku. Samo da to vidim, sjetim se svega. I života i pizdarij i tebe. Sjećam se Sare, kako si je vozila kod mene prije rada. I kad smo cele noći sedeli kod Joškota, al je tada bio mršav.

VIKI: Ah, bejž. Nostalgik en.

DINO: Bolje nostalgija nego depresija. Lepo smo se proveli, draga moja.

VIKI: Smo. Neki časa je blo res lepo. Ko smo odprli biro in ko smo mislili, da bomo dejansko delali biznis.

DINO: Radili smo.

VIKI: Ja en let, še to ne.

DINO: Bolje živeti jedan dan, nego proživljavati se ceo život.

VIKI: Ja.

DINO: Kaj, a ni res, Viki?

VIKI: Je, Dino.

DINO: Sanja svinja o kukuruzu, a?¹³

Viki vzame torbico.

DINO: Dobro, nisam tako mislio.

VIKI: Vem.

VIKI: Idem ja. Vidimo se.

DINO: Pare su ti na radiatoru kod piškira.

VIKI: Hvala.

DINO: Hvala tebi, dušo.

VIKI: A če ti naredim pire pa pohance, ti bo kul?

DINO: Kako da ne?

VIKI: Kaj sreda pol?

DINO: A daj Viki, da te neki vprašam.

VIKI: Upraši.

---

¹³ V dolini je staro pokopališče. Nad nagrobniki so križi. Na nagrobnikih so imena in letnice. Pod nagrobniki so pokojni. Grobovi so različno urejeni, a večinoma so beli, največkrat sivi, nezanimivi, neurejeni, blede. Na vsake toliko časa na pokopališče stopi živ človek. Najpogosteje prinese svečo. Ali pa rože. Stopi do groba svojega prednika in mu pokloni prineseno. Malo gleda v grob, malo okoli. Opazuje zid okoli pokopališča, ki tega loči od visoke trave in robidovja na drugi strani. Navadno pogleda cipreso ob sebi. Pa letnico na grobu. Pa letnico na drugem grobu. Pa spet grob pred sabo. Nekaj mrmra. Zavzdihne. Pogleda gor, na hrib točno nad pokopališčem, od koder ga opazuje lepo ohranjena kamnita gotska cerkev z velikim železnim križem na vrhu zvonika. Pa se malo gledata. Človek in cerkev. Spet pogleda v tla. Medtem ko ga gleda cerkev. Pa v letnice. V ime. Se pokriža in gre.

DINO: A si ti jezna na mene?

VIKI: Ne vem, Dino, iskreno ne vem. Res, grdo smo zajebal.

DINO: Ti nisi.

VIKI: Ma sem tut js zajebala.

DINO: Nas dvoje sa Joškotom sva.

VIKI: Vidva sta res zajebala. Vidva sta bila prava debila, pijanca. Ruleta in avtomati in gotovo.

DINO: Jebiga. Vočkice mi život upropastile.

VIKI: Ne ti men "jebiga". Še moje sta spičkila.

DINO: Al veš ti, da nisem hotu.

VIKI: Nisi, pa si.

DINO: Al čakali smo te i mi sa Joškom ko riba menstruacijo!

VIKI: Sej sem rekla, da sem tut js zajebala.

DINO: Znam, al nemoj mi onda "nisi, pa si". Šta sam ja znao, da će se sve upropastiti!

VIKI: Ja, ok.

DINO: Šta je ok?

VIKI: Ok je to, da sta skockala firmo za en kurac. Ok je to, da je tamala šla pa da jo boli kurac zame zdej, kot da nisem dveh evrov vredna.

DINO: Dobro, Viki, izvini. Ako bi bila tu, sve bi bilo drugčije. Da bi barem javila, gde si. Znaš, da je Joško popizdil.

VIKI: A ti bi tle bil, če bi ti hčerka spizdila? Ne veš, ker je nimaš. Dej, ne seri mi s temi moralkami. Pa ne nabiji mi z Joškotom, k me boli kurac za njega.

DINO: Sara je ...

VIKI: Rekla sem ti že, da mi ne omenjaš njenga imena.

DINO: Da znaš, da nije Joško nikad bio zločest. Dobro nije on baš normalan. Al ne moraš onda da ga vređaš, nije on tikvica, da bi mogao ...

VIKI: Jabale te tikvice.

Tišina.

DINO: Al su bili tada duži dani.

VIKI: Ej, res morm it.

DINO: Polako, gde se ti žuri? Ajde, popij nešto, živi malo.

VIKI: Res moram it, ker me Gregi čaka pa moram še do Štepanca.

DINO: Ko je Gregi?

VIKI: Ma od Katre en. Prjazn drgač.

DINO: A sta frenda?

VIKI: Dobro, Dino drži se mi.

DINO: Viki! Ti se drži. I vidimo se. Pozovi ponekad.

VIKI: Pa sej se vidva. Pa poklič mene, ne Joškota, če boš kej rabu.

DINO: Sej, sej ...

VIKI: Ajde.

RICCI

V Viktorjevi spalnici je temno. Niti enega žarka svetlobe ni, ni luči, ni sveče. Ničesar. Čista tema. Ni obrisa, ni obraza, ni odeje. Ničesar. Samo dva glasova šepetata v temi.

MELITA: A te boli?

VIKTOR: Mal. Boljše je.

MELITA: Moral bi si mazat.

VIKTOR: Saj si.

MELITA: Če te tko kej boli, če nisi v kondiciji al pa ti pade odpornost, si čist odprt, da kje kej stakneš.

VIKTOR: Kolk majo zgori?

MELITA: Mislim, da je rekla okol dva milijona pa še neki. Blagor njim.

VIKTOR: A je tamali kaj našu?

MELITA: Mislim, da bo še malo ostal. Ampak jaz ga ne bom preživljala. Naj si najde stanovanje al pa punco, da ga preživlja, al pa nej gre h kakemu frendu. Kar koli. Ne more mi bit na sisi.

VIKTOR: Pusti ga še malo, da se stanje umiri.

MELITA: Skenslal je stanovanje na Jesenicah. Treningov še lep čas ne bo mel. Nič se ne bo umirilo. Tamali je čist brez hrbtenice.

VIKTOR: Kam pa da gre?

MELITA: Vsaj študirat. Informatiko al kej tazga. Sej je skos na računalniku al pa puši na balkonu.

VIKTOR: Pa kaj bodo tamali. Sej nič ne morejo. Počaki, da se stanje umiri. Lahko bo šel do sestre. Daj mu čas.

MELITA: Sej je mel več kot leto. Kao da bo pršu na obisk, evo zdej se je zacementiru tle. Parazit.

VIKTOR: Daj mu čas.

MELITA: Evo, ma ga. Prejšnji teden sem mu rekla, da ma en mesec. Če pridejo iz CENTRA, bova oba najebala. Tamali sploh prijavljen ni. Nikjer. In ko bodo to vidl v sistemu, bodo zihher sem prišli. In bo za plačat, veš, kolk se to plačuje.

VIKTOR: Ne bo CENTRA.

MELITA: Malo mu bom še dala. Potem bo pa šel. Če je pri meni, ogroža sebe in mene.

VIKTOR. Sej ti tudi ne upoštevaš vseh pravil.

MELITA: Ja jih.

VIKTOR: Tukaj si.

MELITA: Dobr to, ampak sej ti itak nikamor ne greš. Pa tamali misli, da se hodim testirat.

VIKTOR: Pa, a ti verjame?

MELITA: Ja, kaj pa? Sej mu rečem, da mam posebno obravnavo zarad sladkorne.

VIKTOR: Ti si po mojem edina rizična skupina, ki se "hodi testirat" na tri dni.

MELITA: Ja, pol se pa sam znajdi.

VIKTOR: Dobro, no. Pa sej vedno vse razkužim, preden prideš. Pa ko greš tudi.

MELITA: To bi pa rada vidla.

VIKTOR: Sej, če ne, pa ti razkužiš.

MELITA: ... A te boli to?

VIKTOR: Ne več.

MELITA: A boš šel dat za pogledat?

VIKTOR: Veš, da ne. Takoj me bodo dal na seznam.

MELITA: Ti bom prnesla neko kremo. Šparam jo za take priložnosti. Takoj vse zrihta.

VIKTOR: Ja, ampak mene kost boli.

MELITA: Dobr, to bo neki naredilo. Pa mal moraš migat, pa bo.

VIKTOR: Sej mam jaz eno. Iz dol sem jo dobil. Na meji s Turkmenistanom, mislim da, tako, ja. So mel neke koze. Tko si se sklonil naprej. Pa res je blo vroče tam. Za popizdit. Enkrat sem vidu od dinozavra stopinjo v kamnu.

MELITA: Ma dej, nehi.

VIKTOR: Res! Use se mi je zjebal; vsako noč smo spal na tleh. Nisem sral dva tedna, hrbet me je bolel, veš kako, muke! In gremo mi tja. Na dopust za par dni. Nekak tko so nam rekl. In srečamo neke beduine, take stare. Niso še vidl niti mitraljeza niti umivalnika. Dal sem jim tam neko luč na baterije, oni so bli srečni do konca. In so rekl, da me bodo zrihtal. In se sklonim. Jaz pa še dva moja. Oni pa men kozo na hrbet. To je bolel, veš kako. Najprej sem jo takoj vrgel dol. Ni šans, da to zdržiš. Naslednji dan še enkrat. To se ti koza zarije s kopiti v hrbet in ne spusti. In morš se počasi dvigat. V hrbtu. In boli res za znoret. To so te gorske koze od tam, kot gamsi pri nas, in znajo stat čist navpično na skalah. In se premika tam gor, ampak enkrat, ko najde točko, je ne spraviš dol. In ti pritiska na neke točke in te sestavi. Res. Kot ena akupunktura. In pol še tretji dan isto.

Pol sem se že lahko dvignil. Čist naprej in pol počas gor, traja tko ene petnajst minut to. Ko sem jaz zadihal, pa spal sem, vse se mi je popravil. To so neke posebne kozje, ki samo to delajo. Jaz sem mel zadnji dan enga kozla, sto kil minimalno. In to je bolel. Pol pa kt v nebesih. Tako mi je zrihtal vse.

MELITA: Sej, ko se konča, greš lahko spet dol.

VIKTOR: Po mojem ne bom šel. Zdej me ne more zrihtat. Pa tam so mi dal neko kremo, tako mazilo – kozje solze so rekli. Peče, ampak funkcionira. ... Bučke imam zate.

MELITA: A spet? Hvala.

VIKTOR: A jih pojesta?

MELITA: Ja, tamali jih skos jé.

VIKTOR: Da ne bosta samo krekerjev.

MELITA: Saj se znajdeva.

VIKTOR: Saj, saj. Ti ga ziher zrihtaš.

MELITA: Saj ga. Ampak malo jé, premalo, če bo hotel naprej trenirat.

Premik. Vžigalica in prasketanje. Melita se z vžigalico nagne naprej. Na temno rjavi nočni omarici, oviti v plast plastike, se zasveti plamen podolgovate vijoličaste sveče z vtisnjenim pravoslavnim križem, vstavljene v star, obrabljen, majav, črn, železen svečnik.

Na tleh je plastična vrečka, v njej pa v alu folijo zavitih nekaj pečenih bučk, na servetu pod njimi je napisano "Dober tek". Rjuhe so razporejene v obliko meseca. V njem sedi Melita. Njena razvlečena in preperela majica z obrazom Jaka Racmana, z bleščicami posut levi rokav se vleče čez njen z materinimi znamenji posut vrat in se čez njene utrujene prsi spušča do uvelega popka. Njeni z mastnimi madeži posejani rdeči lasje se spuščajo med njene po turško prekrižane noge, s katerih Viktorjeva glava negibno strmi v njene oči. Kot osojni bregovi globokih dolin se v njegovih odprtih ustih, za bolešno belimi dlesnimi drži plitek dih. Njegova roka kot roka mrtvega Marata pada s postelje. In sonce

tone za oddaljene hribe. Kot da bi duh v sveči začutil pritisk nastalega mraka in se odpovedal svojemu obstoju, se zamaje in vosek, nabran pod plamenom, trzne. Kaplja se zlije na prisojno stran. Dovolj, da spodkoplje težišče sveče. Da ta pade in po nekaj udarcih po nočni omarici obstane tam, kot padli vojak, nikoli pokopan. Vosek se ulije proti tlom. Prestreže ga iztegnjena roka, pregib med nadlahtjo in podlahtjo. Vroč vosek se ulije po vzorcu žil, si ga prisvoji, ga obnori in prežge. Najprej nekaj kapljic. Potem pa tok. Kot da bi ujeti vosek ves čas samo čakal, da ga izpustijo iz kalupa, da izžre v nečem ali v nekom svoj simbol. Reko, izluščeno v zaliv belega morja. Sveča izgublja plamen. Vijoličast vosek pa se nadaljuje po Viktorjevi roki. Soba, kot da ne opazi vedno bolj vijoličaste površine roke – plast voska, ki se je nabrala na podlahti, spušča zadnje kapljice na tla. Sveča bo zdaj ugasnila in roka bo ostala tam. Strjen vosek na tleh bo spominjal na vojaško premirje, ki ga sklene flota s francoskimi zastavami v majski mesečini.

OŽBOLT

Lucija in Žiga razkužujeta stanovanje. Iz dveh velikih, rumenih tub za razkuževanje špricata smrdečo snov po tleh, po mizah, po omarah, knjigah in posteljah. Na obrazih imata zaščitni maski – razkužilo je izjemno toksično. Fric telovadi. Sredi kuhinje skače, dela sklece, počepe, trebušnjake. Pot teče z njega. Globoko diha in na vsake toliko zakašlja, ko vdihne strupeno substanco razkužila. Oblečen je le v športne, strupeno zelene kratke hlače in par kratkih črnih nogavic. Njegovo mlado telo je skoraj neporaščeno. Povsem belo, nedotaknjeno telo – z izjemo manjše brazgotine pod levo lopatico – se hitro premika in globoko diha v neenakomernem tempu. Vse, kar na njegovem telesu izstopa, je “navzven” obrnjen popek, ki z manjšimi zamiki poskakuje za drugimi deli telesa. Lucija razkužuje za kuhinjskim košem za smeti, Žiga za sliko v kuhinji.

ŽIGA: Ti pa boš Švarceneger.

LUCIJA: Radioaktivni Švarceneger.

FRIC: To je summer body, stari.

LUCIJA: Ti maš kopalnico pa hodnik čez.

FRIC: Ne se sekirat. Sam ne se sekirat.

LUCIJA: Žiga, dej ti to malo bolj s filingom deli.

ŽIGA: Pa sej delam, ne mi gledat pod prste.

LUCIJA: Sej ne, ampak res te skrite koticke moraš najbolj poštimat. Ker tja, če se ukampira, ga ne boš ven dobil.

FRIC: Ajde, Žiga, šprici! Bolj k špricaš, boljš zame.

LUCIJA: Pa dej, odjebi, ti.

FRIC: Težje k se diha, boljša je vadba. Telo se fajta. Telo bo spremno. Telo bo k stroj. Pizda, nč ti ga ne zjebe pol. (*Kašlja.*) Jebeš vitamine, posege, maske. Telo morš navadit. Da se fajta. Sam to te reš.

ŽIGA: Ti si fuknen, majkemi.

FRIC: Fukneno zdrav.

LUCIJA:, Dihi Fric. Dihi! Sam ti ožeži!

FRIC (*kašlja*): Evo, diham. Na dolgi rok, ti je to najboljš.

ŽIGA: Kaj pol ne ješ govna?

FRIC: Sam dihat je treba, stari. Dihati in izkašljati pizdarije iz sebe. Pa si stroj. Treba je fajtat.

LUCIJA: A si videl, kaj je rekel papa?¹⁴

FRIC: Ja, a to, da je molil pa to?

LUCIJA: Ja, pa to, da so vsem mrtvim odpuščeni grehi?

ŽIGA: Ne heci. Kakšna sprdancija od hipokrizije. Teli boomerji so prfuknjeni, majkemi. To je prou ta viža, gleda te cel sladek u oči čez mizo, on ti plača večerjo, a zraven razmišlja, kako te bo zaštilu in ti pojedu čreva. Moralno pač, al pa kulturno. Psihopati, res.

LUCIJA: Ja. Svašta. Ne morem verjet. Tudi tistim, ki so bili pedofili, posiljevalci, fašisti, morilci. Za vse to velja, če si umrl od virusa, greš v nebena.

FRIC: Papež pride iz stare nemščine – “babes”. Prevzet iz latinščine “papas” – skrbnik, vzgojitelj, oče. Bejsikli oče. Kar se potem zasledi v romanskih jezikih: “papa”, “padre” je oče.

---

¹⁴ Papež stoji na balkonu, gleda na Trg svetega Petra. Njegove roke so razširjene v obliko križa. Na glas moli. Oblečen je v snežno bela oblačila. Z belo čepico, kot kapljico, na glavi in z zlatim križem okoli vratu. Glasno moli. Latinščina. Italijansščina. Nekaj pomešane angleščine. Molitev. Neumorno drži roke stran od telesa, dlani so uprte proti nebu. Trg je prazen.

LUCIJA: Pa recesija pa to. Vsi govorijo, da bo denar ležal po ulicah, brez vrednosti. Inflacija bo do Bôga.

FRIC: Bog ma neko foro s figo ... Aja, ne, to je fora, kao bog – gob, kao da so gobe jedl in vidl boga, ampak dejansko pa ...

ŽIGA: Ma jebeš to. Veš, kaj bo. Osnovno vprašanje: a je človek samo bolj inteligenta žival in se gremo najmočnejši preživi al bo pa to dejansko nek preboj dojemanja človeka kot spiritualnega bitja in bo pomembno kaj bolj humanega.

LUCIJA: Kompliciraš. Vse bo isto. Samo ne vem, kako bo folk otrokom razložil, da zdaj je pa kul. Da so eni dedki preživel, drugi pa ne.

FRIC: Nikol ne bo tako, te ukrepe bo vlada vlekla do groba. Povsod bodo sama razkužila in restrikcije. Zdaj nas hranijo s krekerji, ker so kao polni vlaknin za proti virusu, jutri bo pa neka posebna salama al pa pašteta. Sej vidiš, zgoraj že odpirajo, folk je v fitnessih in bazenih, mi pa polne bolnice, kot da nas vsak dan bombardirajo.

ŽIGA: Ej, jaz mam občutek, da mi bodo izpadli lasje. Tak občutek pač. Da se moram samo poslovit od njih, teden, dva, pa bom plešast. Nimam pojma, zakaj, sam tak občutek pač.

LUCIJA: Mah dej, ne seki. Ti maš pa res najbolj goste lase.

ŽIGA: Pol pa mesec, no. Ampak mojmu fotru so tut lasje kot mladmu odpadli. Takoj, ko je pršel iz vojske. Cup, cup in pleša.

FRIC: ... Mlad. To je pa ... Praslovansko mehke, nežne. Iz glagola “mol-diti” ... mehčati, gnesti.

LUCIJA: Moja mami pravi, da so se zgoraj zdaj vsi začeli pozdravljati. Če slučajno koga srečajo na ulici ali v bloku, se ful lepo pozdravi pa tko.

ŽIGA: Ja, saj to je ta človeški faktor.

FRIC: A oni so že zunaj?

LUCIJA: Ja, ampak oni majo čist drug sistem. Loh bi se tut midva začela tko ful pozdravljati.

FRIC: Ironija: iz cerkvene slovanščine “pozdraviti” – ogovoriti z besedo, s katero nekemu želimo zdravje. Pa že Rimljani so se tako pozdravljali “vale”. To so potem prevzeli ...

Mimo okna se začne spuščati cula, privezana na vezalke. Nihče v stanovanju je ne opazi. Fric stopi na mizo, sklene roke kot ob molitvi.

FRIC: Cari fratelli e sorelle, oggi ci siamo dati appuntamento, tutti i cristiani del mondo, per pregare insieme il Padre Nostro, la preghiera che Gesù ci ha insegnato. Come figli fiduciosi ci rivolgiamo al Padre. (*Lucija se malce na silo smeji.*) Lucija, svetnica naša. Povejte, kaj napovedujejo vaše peroške roke.

LUCIJA: Ooo, prihaja Pekel! Pekel na Zemlji. Vsi neverniki bodo pocrkali, samo psihologi bomo preživeli in ustvarili svet, v katerem bomo vsi meli za sol. Ostali jadniki jo bodo pa k une gorske kože lizali s kamnov ...

Od zunaj se zasliši krik. Sekunda in mimo okna se vidi padati culo. Trenutek in mimo okna se vidi padati telo. Dino. Sekunda in bum. Lucija in Fric, ne da bi se spogledala, planeta k oknu in pogledata dol. Na tleh staro telo, luža krvi, cula, vrv, poleg nje pa nemo na invalidskem vozičku sedi Viktor. Lucija teče k telefonu. Ne najde ga. Žiga hrope.

LUCIJA: Telefon! Telefon! Jebem mu mater, da mu jebem!

Fric strmi. Z Viktorjem se spogledata.

LUCIJA: Fric! Zbudi se! Klič rešilca, a si normalen.

FRIC: Gotovo je.

Lucija išče telefon.

LUCIJA: Jebem ti sve! Fric! Klič rešilca!

Ko staro, zmečkano, okrvavljeno telo leži ob njem, Viktor pomisli, da bo moral zdaj špartansko varčevati z zadnjo pošiljko tobleronov,¹⁵ ki jo je pred kakim dnem dobil od Dina. Postane mu nerodno, da premišljuje o tem. Potem pa v Dinovem naprsnem žepu opazi paket dolgih Marlboro cigaret, ogleduje si nepoškodovano, rahlo priperto embalažo in obrise cigaret v njej. Kot majhni kositrni vojački s priprtimi očmi strmijo v Viktorja in ga spomnijo na dlani rjavooke deklice z lasmi barve stekleničke morfija.

---

¹⁵ Viktor je Dina spoznal pred desetimi leti. Ko se je vselil. Sinu je postalo neprijetno, da mora staremu pomagati gor in dol po stopnicah, zato ga je zaprl sem, na obrobje mesta, v pritličje, mu plačal hišno oskrbo. Sam se je odselil nekam na sever. Viktor je Dina spoznal "čez živo mejo", ki obkroža njegov majhen vrtiček v pritličju. Enkrat je Dino, ko se je zvečer vračal iz bližnjega bara, z druge strani grmovja začel pogovor o vremenu in ta se nikoli ni ustavil. Predebatirala sta vse od pasatov do deževnega pragozda. Ob dobrih dneh sta govorila o Mongoliji, o tem, kaj bi bilo, če bi Džingiskan imel dobrega potomca, koliko konjev bi onadva imela zdaj. Kakšno je moralo biti to ogromno cesarstvo. Kakšen car je moral biti "Džingi". Ob slabih dneh sta govorila o neokusni hrani in o raku. Kako hrana postaja vedno bolj umetna in kako je vedno več rakavih obolenj. Dino je ob takšnih pogovorih vedno nergal čez Viktorja, ker kadi, ker so mu doktorji prepovedali, ker mora paziti na svoja pljuča, na svoje življenje, ker: "Šta ću ja bez tebe, Rići?" (Vedno je poudarjal mehki ć, kot da ne bi vedel, da gre v resnici za italijanski priimek.) Rak na pljučih naj bi bil neozdravljiv, naj bi bil nova kuga, ker ljudje ne dihalo več, ker so stalno pod pritiskom, je govoril. Ker potem samo pijejo in se drogirajo in hodijo v Disneyland. ("Jebo jih Miki Miška, da jih jebo," je navadno zaključil Dino.) Dino je vedno govoril, kako je pred dvajsetimi leti za vedno nehal kaditi, ker ni hotel podleči marketingu tobačnih izdelkov. Ni hotel biti kot ostali. In da bi Viktor to moral razumeti in tudi sam opustiti nevarno navado. Zadnje mesece sta si dopisovala, s pismi v Dinovi culi. Zbijala sta šale na račun Dinovega sina, ostalih sostanovalcev in si pošiljala prigrizke, Dino mu je vsak teden pošiljal pečene bučke. Ko so zaloge hrane v trgovinah počasi usihale in je CENTER nudil le najnujnejša živila, je Dino Viktorju večkrat poslal kakšen sladek priboljšek iz svoje zaloge, kakšen bombon, občasno manjšo tablico čokolade, enkrat pa cel paket belega sladkorja – najbrž vse, kar je imel. Viktor se mu nikoli ni zahvalil – sta že vedela.

3. DEJANJE

RICCI

Na vhodnih vratih Viktorjevega stanovanja je pet na novo vgrajenih, masivnih, jeklenih, neprebojnih ključavnic.¹⁶ Prva je povsem nova, odvita pred kakšnim mesecem. Lepo spolirana, jeklana, na dvojno zaklepanje. Druga je starejša, najbrž ni prvič uporabljena. Ob straneh je bordo barva spraskana tako, da se vidijo črno-sive lise – na ključ. Tretja in četrta sta veliki, isti model, njuna svetlo rjava, bronasta zunanost je lepo negovana, skoraj zloščena, to sta dve “žabici” – na ključ. Peta je črna kot oglje, ta je posebej pozorno zaklenjena in postavljena najvišje na vratih – na štirimestno kodo.

MELITA: In kakšen je občutek?

VIKTOR: A lahko nehaš?

MELITA: Pa če nikol nič ne poveš.

VIKTOR: To so morbidne teme, ne da se mi spuščat v te spomine.

MELITA: Kolk si pa jih?

VIKTOR: Cel Afganistan.

MELITA: Odjebi.

VIKTOR: Ne bom. Sem ti rekel že zadnjič. Kaj sem ti sploh zinu. Dejva raj enga na Jurinića nazdravit.

---

¹⁶ Iz tal se dviga črn stolp. Sestavljajo ga črne opeke in med njimi tisočera majhna, kvadratna okenca, ki umazano rumeno utripajo v temni noči. Neskončno dolga nagubana površina se dviguje proti nebu in se mestoma izgublja med oblačnimi meglicami. Stolp je valjaste oblike in se malce nagiba proti vzhodu. Vrha stolpa se skozi oblake ne vidi. V oknih dežujejo podobe ljudi, ki levo in desno premikajo svoja telesa. Nekatera okna so prazna.

MELITA: Pa sam zanima me, no. A deset al dvajset.

VIKTOR: Nehi.

MELITA: A si jih več?

VIKTOR: Mogu bi tvojo mtko.

MELITA: Pička si.

VIKTOR: Šatap, stara. Sam šatap. Boš ti men govorila! Pička glupa.

MELITA: Kaj si mi reku?

VIKTOR: To, kar si slišala.

Melita vstane. Gre. Glasno.

VIKTOR: A ti prou hočeš, da me pridejo iz CENTRA iskat?

MELITA: Ma sej kva te pa že niso pršli? Sej, a ni tko, da rizične skupine pa vas retardirance prve poberejo. A maš veze? A si si jih z Afganistanci kupu?

Gre. Glasno si obuva čevlje. Odmeva.

VIKTOR: No, ajde dej, da te vidim.

Viktor sedi za mizo. Ne trzne. Melita začne sunkoma odklepati pet ključavnic na vhodnih vratih. Z radiatorja zraven začne manično pobirati možne ključe in jih vtikati v ključavnico. Kovina rohni. Od radiatorja se odkruši košček bele barve in pristane na tleh med kupico drugih. Odpre štiri. Štirimestne kode zadnje ključavnice na pozna.

MELITA: Koliko je?

VIKTOR: Pet.

MELITA: A mi poveš kodo, psihič en!

VIKTOR: Usedi se.

MELITA: Ne, kolk je?

Začne manično obračati vrtljive številke na ključavnici.

VIKTOR: Pet. Štir njihove. Bli so v šalih. Enga s strehe. Padu je dol k prazna vreča. Dva med eno streljačino tik pred koncem. Enga na predzadn dan. Vsi so bli suhi. Fantje pač. Ta tazadn je bil nek njihov oficir.

MELITA: Ajde, ne seri mi zdej. Dej kodo. Ne da se mi te poslušat. Boš ti men pička govoru. Sem že svojga dost poslušala.

VIKTOR: Peta je bla ena punčka. Ampak je že bla v kurcu. Videl sem jo parkrat iz tabora. Bla je že na berglah od mine. Pol je pa še z drugo ного na mino stopla. Od svojih. In je ležala tam v pesku zraven kontejnerja z vodo, ker so mislili, da bomo mi šli tja. Pa sem ji dal dvojno porcijo morfija in je sam zaspala. Dejansko sploh ne vem, a jo je morfij al bi tko al tko roknla. Nimam pojma, če se vpraša.

MELITA: A mi daš kodo. Lepo, res, ampak ne da se mi več.

VIKTOR: Pol sem jaz budala na našo mino stopil in ...

MELITA: Ajde, sajki, dej.

VIKTOR: Pet, štiri, tri, dva.

Melita obrne številke na ključavnici. Odklene vrata in gre. Za sabo zaloputne vhodna vrata, da se od sile od radiatorja odkruši še en delček premaza bele barve.

Viktor prime za ročaje ob strani vozička in dvigne svojo trtico od vozička. Kot da bi poskušal vstati. Se spusti. Prime za levo ного in jo kolikor se da raztegne. Pa še desno. Globoko vzdihne. Pogleda na uro. Kot da se ni zgodilo nič, popravi svoje telo v prejšnjo obliko. Z rokami zavrti kolesa invalidskega vozička in se počasi premakne do radiatorja. S tal pobere odpadlo barvo. Z majhno krtačo za čevlje jo previdno nabere v majhno smetišnico. V kuhinji da zavreti vodo, strjeno barvo s čajno žličko prenese v majhno kavno skodelico. Večje koščke barve zdrobi na manjše, da s tem poveča njihovo površino. Čez zlije malo manj kot pol

decilitra vrele vode in meša. Pridno meša. In zalije še z nekaj kapljicami vode. Meša, dokler se voda ne zgosti in se ne obarva v povsem belo in kot hruškov sok gosto snov. Viktor povoha svoj zvarek. Skodelico z vsebino previdno položi med svoje noge in zavrti kolesa na vozičku. Premakne se do hodnika in sobe s skrbno zaklenjenimi vrati zraven radiatorja. Počasi, kot da ne bi hotel motiti vsebine sobe, odklene. Premakne vrata. In pogleda v prostor. Žaluzije, ki so spuščene na vseh oknih njegovega stanovanja, se tu še posebej trdno držijo skupaj. Ne le to, za zavesami sta razprostrti brisači, ki zakrivata pogled v sobo. V sobi gori majhna, stara pisarniška lučka in osvetljuje: tla brez pohištva, stene brez slik, podboj brez žebeljev ali lepila ter star, razpraskan parket, umazan od barve in opilkov. Sivo zelena plesen se širi po levem kotu sobe. Nekaj žebeljev čemi v kotu. Med kladivom, starim časopisnim papirjem, tremi skodelicami in nekaj porabljenimi zobotrebci diha po zažganem, železu in znoju smrdeča oblika. S kopiti iz kamna in žebeljev, z rogovi iz kartonaste škatle za piškote, z rdečo brisačo, ki ji kot jezik visi iz ust, iz kartona toaletne rollice. Velik del trupa je narejen iz skupaj zlepjenih posod, ključev, skoraj polovica bitja je premazana z gosto belo barvo. Oči – frnikole. Ušesa – selotejp. Bitje, kip, skulptura – kozel. Viktor skulpturo poboža po stegnu, po glavi, čeljusti. Vzame belo snov v eno in star čopič s tal v drugo roko. Barvo začne nanašati na še nepobeljeni del skulpture. Njegove geste so počasne, premišljene, kot bi se za vsako odločil že prej, vsaj dve noči nazaj. Stopljena barva radiatorja se lepo lepi med pore živali pred njim.

Melita počasi in čisto tiho vstopi v stanovanje. Opazuje Viktorja, ki se njene prisotnosti zaveda, ampak ne neha barvati.

VIKTOR: Jaz sem en na milijon. Jaz sem eden izmed tistih, ki smo se rodili ob polnoči. Točno, ko se je menjal dan. Točno, ko ni bil ne torek, ne sredo, ne četrtek in ne petek. Jaz sem ta, ki sem ob rojstvu obvisel na presečišču časa in ki ga je prvo jutro dočakalo s strahom. In tako vsako naslednje jutro. Vsak dan se zbudim poten, v pričakovanju novega dneva, in komaj čakam, da grem spet spat, da se lahko spet zbudim. To, kar od vedno najbolj počnem – se zbudim. Tudi najraje od vsega zbudim druge. Še preden se zbudijo sami, jih objamem, poljubljam, kuham jim kave, pripravljam zajtrke, pripravljam jim kopeli in likam obleke. Se pa vedno zbudim ob sončnem vzhodu. Takrat, ko najbolj sije, takrat, ko se s stopali dotaknem tal in me zbode v hrbtenici kot kaktus.

Melita ga opazuje. Viktor barva naprej, dokler mu na zmanjka barve. Zadnji nanosi so dolgi, razvlečeni naprej proti kozlovemu vratu. Barve je vedno manj in pod svežimi zamahi čopiča se začnejo kazati vedno bolj lisasti vzorci kovine, selotejpa in drugih delov nepobarvanega trebuha. Viktor spusti čopič in se odpravi proti radiatorju. Z njega začne praskati nov del belega nanosa. Vztrajno, milimeter za milimetrom, centimeter za centimetrom praska belo barvo na tla in jo nato začne zbirati v roko. Melita ga ne pogleda, samo posluša njegovo tiho početje in nepremično strmi v postavo pred sabo. Počasi stopi do nje. Gleda v rogova, v nepobarvan in pobarvan del, v kopita. Skloni se in se zazre v oči bitja pred sabo. Pogleda ga globoko v zenice. Gleda v bitje in bitje gleda v njo.

STRAUSS

Okna so še vedno obrobljena, zacementirana s folijo. Vlažen, star zrak je nabran po kotih sobe, tistega bolj suhega pa po prostoru razmika star bel ventilator. Kuhinja je prazna. Razen krekerjev in nekaj privarčevanih rezin mortadele so hladilnik in omare prazne. Le na mizi je sveže napisan listek: "Šla sem na test. Pridem kmalu. Pojej bučke in nahrani Fredija." Urh iz hladilnika vzame v alufolijo zaviti paket pečenih bučk. Na majhen rožnat krožnik položi tri. Zadnjo, četrto, vzame in povoha, odgrizne majhen del in se nakremži. Grobo, skoraj vulgarno iz predala vzame nož in tanko, plastično rezalno desko. Tri bučke in preostali del četrte položi na desko in jih začne sekljati na majhne koščke. Nese jih na hodnik in se ustavi pred vivarijem, v katerem počiva progast, črn, bel in malo tudi oranžen morski prašiček – Fredi. Da mu košček bučke. Fredi ga hlastno poje. Še en in še en košček. Fredi sestradano golta. Urh se mu tiho nasmiha. Malo ga tudi poboža, ampak mu da mir, da v miru gloda in požira. V posodico za hrano mu strese vse preostale koščke bučk. Fredi já. Na vhodnih vratih zazvoni. Urh se zdrzne. Zasliši raskav ženski glas v srednjih letih.

GLAS (off): Dober dan, ne odpirajte. Preverjanje prisotnosti.

Urh okamni.

Gospa Strauss.

Zvonec. Urh gleda proti vratom. Zajame zrak.

Gospa Struss! Preverjanje prisotnosti.

Zvonec. Urh gleda, strmi v stara, rjava vrata pred sabo.

Gospa, prosim. Samo preverjanje prisotnosti.

Urh stopi proti vratom, pogleda skozi kukalo, v temi hodnika ne vidi ničesar, le majhna ženska postava s temno rdečimi lasmi stoji na njegovem predpražniku.

Gospa Strauss. Slišala sem vas. Prosim, samo preverjanje prisotnosti, prosim, oglasite se.

Urh pogleda proti tlom. Njegove roke se tresejo, celo telo se poti.

Gospa Strauss, ste v redu? Oglasite se, prosim, samo da popišem.

Urh se tresoč obrača okoli sebe. Gleda po hodniku, kot da bi mu ta lahko ponudil pomoč.

Gospa Strauss, slišim vas. Prosim, samo zabeležiti moram vaš glas, da vas lahko potrdimo.

URH: Gospa, Urh Strauss tu. Gospa Strauss je umrla.

GLAS (*off*): Prosim?

URH: Gospa Strauss je včeraj umrla. Nisem še uspel sporočiti.

GLAS (*off*): Kako je umrla? A ste vi mož?

URH: Sin.

GLAS (*off*): Pa kako je kar umrla? To bi morali takoj prijaviti. Dajte si gor masko, razkužite vse, to je treba takoj v CENTER prijaviti.

URH (*dela se da joka*): Pa gospa, men je mama umrla.

GLAS (*off*): Zakaj ste pa vi tle?

URH: Klicala me je, da je slabo, pa da rešilec noče prit po njo, ker je možno virus. Ampak moja mama je mela sladkorno, lahko da je blo kej zarad inzulina.

GLAS (*off*): Ampak gospod, vi niste prijavljeni na tem naslovu.

URH: Ona je mene klicala in sem takoj pršu in je že bla mrtva, čist mrzla.

GLAS (*off*): Gospod, tega ne bi smel. Imate kakšne simptome?

URH: Ne.

GLAS (*off*): Če je virus, bomo moral cel blok z okolico izolirat v črno barvo.

URH: Ja, sej vem.

GLAS (*off*): Dejva najprej vokalno certifikacijo narest. Navedite svoje ime in letnico rojstva.

URH: Urh Strauss, tisoč devetsto sedeminosemdeset.

GLAS (*off*): Dobro, certifikacijo imava. Bom v centralo poklicala. ... Miha, tuki mam enega. Urh Strauss. Pravi, da je gospa Strauss umrla. ... Sin. ... Včeraj. ... Ne ve. ... Trinajst. Ne dvanajst, mam še eno smrt prijavljeno. Ampak je zaradi neumnosti. ... Bom. ... Ampak je rekel, da se mu iz CENTRA niso javili. ... Ona je klicala. ... Kaj pa on? ... Bom dala v zapisnik. ... Miha, prosim, a mi lahko takratko zrihtaš? ... Vem, ampak prosim te lepo. ... Al pa vsaj, da nisem v Murski. Al pa polovičko. Pa Sečovlje, Ankaran al pa neki na morju, itak bom s tamalo šla. ... Robič? To je Gorenjska? ... Dobro, pogledaj, če mi lahko polovičko dobiš, da uskladim z zapisnikom. ... Hvala. Slišmo.

GLAS (*off*): Gospod, vi pa niste bili prijavljeni.

URH: Pa kako? Saj sem dal vlogo za na Jesenice.

GLAS (*off*): Jesenice? Tam ste bli do lanskega leta prijavljeni. To boste zihr plačal, ne morem nič, ker je že zabeleženo.

URH: Ja, sej vem.

GLAS (*off*): Bodo pršli kolegi in bodo dal blok v črno. Ne greste nikamor, nič, brez telefona, sam če kličete CENTER. Če gre za virus, kličte rdečo linijo. Ne, ne navadne, ker majo skos polno.

URH: Ok.

GLAS (off): Truplo bodo pobrali v roku dveh dni. Bodte prpravljeni, ker bodo sam na helikopter naložil.

URH: Kaj pa do takrat?

GLAS (off): Mal ledu dajte gor. A je v ležečem položaju?

URH: Amm ... Ja, je. Čist leži na pojstli.

GLAS (off): Dobro. Potem pa jo tko puste. Ne je premikat.

URH: Ne bom.

GLAS (off): V kolikor je bil virus, pol ste tut vi okuženi. Če ni, imate pa srečo. Vsekakor preventivno razkužite vse in se izogibajte stiku s truplom. Pa čim prej ga razkužite pa dajte v neko neprepustno vrečo pa nekaj rdečega dajte na vrečo, da bodo naši vedli. Kar koli. Samo, da je na vidnem mestu.

URH: Po mojem ni, sej ni bla nč v stikih.

GLAS (off): Ja, sam se zna zgodit, da ma to novo verzijo, k je bolj agresivna in gre res skozi vse. Loh pa da je stara verzija, ampak zdej obdukcij ne delajo, če je sum na virus.

URH: Ok.

GLAS (off): Držite se. Moje sožalje. Pa res, če je kej, kličite rdečo.

URH: Bom, bom. Srečno tut vam.

Ženska na drugi stran odide. Urh se umakne v stanovanje. Globoko diha. Periferni vid se mu manjša. Pogleda proti Frediju. Vse je pojedel. Zakoraka proti kuhinji. Pogleda na uro. Odpre omaro nad hladilnikom in iz nje vzame dve roli folije. Gleda okoli sebe. Vzame dva paketa krekerjev, odejo izpod kavča, nekaj vilic. Razprostre folijo in začne zavijati izbrane stvari. Prinese še nekaj drugih.

Oblikuje telo. Nekaj manjka, za del trupa. Pogleda proti bratovi sliki¹⁷ in vzame davno ugasnjeno plastično svečo. Zavija naprej. Lepi. Zavija. Iz predala vzame rdečo krpo in jo zavije okoli tistega dela skulpture, ki spominja na glavo.

---

¹⁷ Damir Strauss sedi na svojem nagrobniku, gleda v razdejan grob, poln listja, razmetanih sveč in naključnih kamnov. Gleda in govori. "Pokopališče je bilo še mlado, ko so me pripeljali sem, staro je bilo polno, pa so odprli tega. Takrat je bilo okoli mene nekaj stricev, nekaj dedkov in babic, en novorojenec. Kmalu so začeli na veliko zakopavati Žide. Kot bi tlesknil, se je pokopališče spremenilo v judovsko pokopališče. Saj me ne moti. Meni je všeč, da nas je več. Novi se vedno držijo zase. Pustimo jih. Čemerni so, ampak nikoli ne rečejo niti besede. Pustimo jih, da so nemi. Ko začnejo govoriti, se nam pridružijo. Bolj slabo se spomnim, kako sem prišel sem. Če sem iskren, se sploh ne spomnim. Samo to, da prvih nekaj dni nisem vedel, kje sem. Pa da so me vlekli na vse strani. Potem so prišli pome sosedje in se je začelo. Dvomim, da se kdor koli sploh česa spomni. Samo včasih nas pridejo gledat neki obrazi in bulijo v nas. K meni vedno hodita dva, včasih trije. Neki fant in neka ženska. No, mi najstarejši skrbimo za red, da je trava pokošena ... Če kdaj recimo ni, jo sežgemo ali pa nanjo mečemo kamenje, da se uhodi. Včasih se zabavamo iz nagrobnikov starejših. Večini je smešen moj. Več kot tisoč nas živi tukaj. Kartamo, pijemo, pojemo, hodimo okoli, pozimi se sankamo, hecno je. Včasih gre kdo tudi naprej."

TRIBUŠON

Nobena svetloba ne prodira v stanovanje. Ničesar se ne vidi. Zagrnjene zavese. Križa na steni ni več. Stanovanje je prazno. Zatemnjeno. Ničesar ni več. Le paketi krekerjev, nekaj neprepoznavnih, v zeleno plastiko zavitih predmetov na balkonu in nekaj preperelih oblačil v omari. V izpraznjeni, umazani, rjavi kopalnici sedita v polni banji gola Marija in Sandi. Voda je vroča, skoraj vrela. Njuni popolnoma izsušeni telesi se grejeta v vročih hlapih. Hlapi se lepijo na površine in se širijo po kopalnici, na stenah katere se nabirajo robate kondenzirane kapljice vode. Ob banji je umivalnik in na njem termometer za merjenje telesne temperature.

SANDI: Žejen sem.

MARIJA: Ne jamraj.

SANDI: Poglej, čist mam razpokane ustnice.

MARIJA: Vidim. ... A lahko nehaš jamrat? Jaz sem tudi žejna. Pa nič ne težim.

SANDI: Mene bolj mrazi.

MARIJA: V istem dreku sva.

SANDI: A je že?

MARIJA: Lahko.

Sandi vzame termometer in si ga položi pod pozduho.

SANDI: Pa krče bom dobil. To ni normalno. Zebe me, kot da sem že tri dni mrtev. Jebemti! Še res bom umrl tko.

MARIJA: Res si neverjeten.

SANDI: Neugodno.

MARIJA: Kompliciraš.

Termometer zacvili.

SANDI: Evo, že tko hitro. Sem ti rekel, da je nekaj. *(Pogleda na termometer.)*
Petindvajset stopinj! A sem ti rekel!

MARIJA: Ne deri se.

SANDI: Petindvajset stopinj, še padla mi je! To ni normalno!

MARIJA: Ah, kompliciraš.

SANDI: Kako kompliciram? Jaz sem bazično že mrtev. To je pa res ne-normalno!

MARIJA: Jaz sem imela prejle štiriindvajset stopinj.

SANDI: Nenormalno!

MARIJA: A lahko, prosim, govoriš tišje. Ali pa se navadi šepetat.

Trenutek tišine. Sandi pogleda v tla. Ko spregovori, je njegov glas obarvan drugače. Govori tiho, ampak mirno, počasi, skoraj spokojno.

SANDI: Marija?

MARIJA: Ja, Sandi?

SANDI: Marija, najino življenje je tako žalostno.

MARIJA: Vem, Sandi. Vem.

SANDI: Boš ti?

MARIJA: Lahko.

Marija prevzame termometer. Meri.

SANDI: Draga, razmišljal sem. Kaj pa če bi midva šla?

MARIJA: Kam?

SANDI: Gor.

MARIJA: Kam gor, Sandi?

SANDI: Kamor koli, saj tam majo večjo maso. Vse se razporedi. Drug sistem majo in več prostora za take, kot sva midva.

MARIJA: Sej sva že govorila o tem. Kako? Še iz stanovanja ne moreva. Vsak dan delajo te vokalne verifikacije.

SANDI: Vem, ampak jaz sem razmišljal ...

Termometer zapiska. Marija pogleda.

MARIJA: Dvaindvajset.

SANDI: Marija? Dvaindvajset! Jaz jih bom klical.

MARIJA: Ne seri. Koga boš klical? Strpali naju bodo v pičko mater in kaj boš pol? Na čem se boš grel?

SANDI: Ampak ne morva več tko ...

MARIJA: Kaj si govoril?

SANDI: Marija, no. Ne se delat, da je v redu.

MARIJA: Samo malo me zebe.

SANDI: A dotočim?

MARIJA: Ja. Kaj si hotel rečt?

Sandi odpre pipo. Porabi še zadnji del manevrskega prostora in pipo obrne tako, da iz nje teče le najbolj vroča voda. Zakonca se stisneta vsak v svoje telo. Zebe ju.

SANDI: Pokličeva v CENTER.

MARIJA: Joj, res si nenormalen. Pa pusti si dopovedat, nič ne boš rešil ...

SANDI: Pa ne, no. Pazi! Rečeva, da moreva prit do neke moje sorodnice. Prej poiščeva v imeniku nekoga, nekega Tribušona, ki se nama tako po občutku zdi, da bi bil prijazen. Ne vem, Marjeta Tribušon. Ni slabo, ne? Meni so se Marjete vedno dopadle. In rečeva, da moreva nujno do nje ali pa do njega, če nama bo možko ime všeč. Ker ... no, nekaj si zmisлива. Na primer, da moreva nujno vedet, kakšna je moja krvna skupina al pa da si ti umrla. Nekaj urgentnega v glavnem. Saj če je nujen klic, bodo že prevezal. No, in pol tega Tribušona lepo, lepo prosiva, da nama pusti, da čez njegovo linijo pokličeva to tvojo Dušico. Njen mož ... Kaj je že?

MARIJA: Ivan.

SANDI: On je gangster, ne? On bi nama ziher lahko kakšne papirje zrihtal. Al pa neka mutna posla pa naju prepelje gor. Par dni dela pa vzameva teh neki stvari. Saj ne bo noben opazil.

MARIJA: Verifikacija bo opazla.

SANDI: Sej oni tut ne hodjo tko pogosto. Zmenva se z Ivanom, da naju pride pobrat točno po verifikaciji, to nama da vsaj par ur, da zgineva. Preden oni opazijo, sva midva lahko že čez mejo.

MARIJA: Ne vem, če je Ivan še v teh vodah.

SANDI: Enkrat gangster, vedno gangster. Tako je to. Al naju bo prešvercal al pa ni gangster, ane?

MARIJA: Ne vem, ne vem. Kaj če naju dobijo?

SANDI: Kaj naju dobijo? Bova že pozorna. Pa ne bodo naju dobili, boš vidla. Pametni mamó srečo.

MARIJA: Dušica mi je res eno veliko uslugo dolžna, še za takrat za ta malo.

SANDI: Lej, ti si dala njenim službo, ona da nama pasoše.

MARIJA: Nekaj denarja še imava.

SANDI: Pa zgoraj je sistem, več, kakšen! To vsi pokajo od denarja, ziher se bo kšna sobica¹⁸ tudi za naju našla. Boš vidla, tuki itak samo v banji leživa cele dneve.

MARIJA: Pa dovolj imam teh krekerjev!

SANDI: No, a vidiš!

MARIJA: Dobro bova morala premislit.

SANDI: Akcija.

MARIJA: Ja, nova akcija. Kako bo pa ime?

SANDI: Akcija: beg.

MARIJA: To je preveč dobesedno.

SANDI: Akcija: zgoraj!

MARIJA: Patetično. Akcija: na dosegu roke.

---

¹⁸ Do vrat gledališča vodijo stopnice iz treh strani. Sredinske naravnost navzgor. Profil stranskih pa se ob straneh pase na vijugastih vzorcih poroznega marmorja. Vstopa se skozi tri stara lesena vrata. Pepelnika ob vhodih ni. Nad glavnimi vrati je terasa, na kateri sicer obratuje majhen bar, a zdaj ni nikogar. Fasada stavbe je pobarvana s pastelno zeleno barvo. Okna so uokvirjena z belo. Pročelje sicer ni pretirano okrašeno, gre za gledališče iz 19. stoletja z nekaj ornamentami proti vrhu stavbe. Foaje je prazen. V staljenih kockah ledu skoraj plava napol spita steklenica šampanjca. Na tleh je ena prazna steklenica. Poleg zamaška za plastenko vode je približno pol ducat kozarcev za šampanjec. Na vseh se vidijo jasni prstni odtisi, na nekaterih so odtisi različnih odtenkov temno rdeče šminke.

Igra se drama. In dvorana ja nabitto polna. Cercle je do robov zaseden, tja so prinesli dodatne stole. Iznad luči se ljudje sklanjajo in gledajo dol na oder iz nabitih lož. V parterju si starejši gospodje brišejo znoj s čela. Sredi petega dejanja, ravno ko se na oder s stropa začne spuščati maketa helikopterja v realnih proporcih ter igralec v suknjiču in s črno kravato začne svoj enourni dialog, se odprejo vrata dvorane in vstopijo hostesniki. Fantje in dekleta s plinskimi maskami na obrazih začnejo z napravami za škropljenje poljščin po prostoru škropiti snov za hitrejšo rast letnega pridelka. Smrdljiv zvarek šprica vsepovsod, publika najprej ne ve, kaj bi. Ko pa se začne smrad snovi širiti po prostoru in na njihovi koži puščati opekline, začnejo panično vstajati in drug čez drugega teči iz dvorane. Nastane stampedo. Hostesniki škropijo naprej. Po stoli, po žvečilnih gumijih, zalepljenih pod njimi, po maketi helikopterja, po ložah.

SANDI: Akcija: vročina.

MARIJA: Akcija: sedmina. Ne, to je depresivno.

SANDI: Akcija: cedevita.

MARIJA: Zakaj pa cedevita?

SANDI: Ker ko prideva gor, bo prva stvar to, da se v miru usedem nekam in v miru spijem eno limetino cedevito.

MARIJA: Jaz bi tudi eno. Kako bi jo ... Cedevita. Cedevita je super. Akcija: cedevita. Dobro zveni.

SANDI: A nazdraviva?

MARIJA: Dajva.

Sandi sunkovito vstane. Njegovo telo je polno vodnih gub in odrgnin, koža je zgubana, utrujena in tanka. Takoj ko stopi iz vode, se začne tresti. Steče v kuhinjo. Iz omare vzame dva steklena kozarca – edina predmeta v omari.

MARIJA (off): Še kakšen kreker prinesi, prosim! Krompirjevega, če je še.

Sandi natoči toplo, skoraj mlačno vodo v umazana kozarca in seže proti kartonasti škatli s paketi krekerjev. Najprej potegne ven porove krekerje – z narisanim porom z nogometno žogo v roki in krekerje z okusom marcipana – z belim kvadrom na embalaži, ki liže sladoležno lučko. Ko seže tretjič, ga embalaža speče. Hitro jo spusti iz roke. Česnovi krekerji z ilustracijo česna, ki se na vse pretege smeji. Sandi ne razume. Na prstih se mu, tam, kjer je prijel česnove krekerje, naredijo trije zajetni mehurji. Sandi gleda opeklino in svojo roko. Previdno pogleda v škatlo z drugimi krekerji. Vzame krompirjeve, prime dva kozarca in se vrne v kopalnico. Hitro se usede v vročo vodo.

MARIJA: Hvala. (Nazdravita.) Na cedevito.

SANDI: Na cedevito.

MARIJA: Si v redu? Nekam bled si.

SANDI: Vse je v redu.

MARIJA: Zmeri si.

Mu poda termometer. Sandi meri.

MARIJA: Nekoga bova že našla. Pa več možnih scenarijev morava pripraviti. Vse. Tudi najbolj črne. Pa mislim, da imam nekje še en zvezek. Bova že.

Odpira embalažo krompirjevih krekerjev. Sandi opečeno dlan porine pod vodno gladino. Marija govori. Sandi posluša. Marija svoje lepe bele zobe, ostre kot najbolj ostra japonska katana, zasadi v krompirjev kreker.

JURINIĆ

Na strehi bloka. S črno snovjo premazana tla. Nekaj dimnikov in anten, tudi ena polomljena. Na nebu se mešajo večerni vijoličasti, oranžni, rdeči, pa tudi modri odtenki. Z ene strani žareča krogla – sonce, na drugi strani namrščen krajec lune.

Na strehi zaseda bend. Trije stolpi velikih zvočnikov, množica kablov na tleh. Bobni s črnimi opnami, bobnar s črnimi očali. Bela bas kitara in basist z majhnim temno zelenim klobučkom, kitarist za svetlečim srebrnim mikrofonom z zlato trzalico v roki – Dino; v usnjeni jakni in v modrih, strganih kavbojkah.

Štirje udarci s palčkami.

Dino vzame tempo v nogo, bobnar v vrat, kitarist v boke, basist v ramena.

Uno.

Due.

Tre.

Quatro.

Zlata trzalica udari v strune. Črni zvočniki se oglasijo s kričečimi toni. Visok snare boben, nizek bas. Vztrajen ritem.

DINO (*resno, vendar ne cinično, niti ne pretirano zadržano, z nizkim raskavim glasom*):

Nisam sve izgubio,

nešto sam i dobio.

Nisam sve prokockao,

nešto je i ostalo.

Visoki toni na kitari pa prvič refren:

Neko nas posmatra,
neko nas stalno gleda.

Stoji, drži kitaro in poje in igra. Pravi mačo. Nastopa in se ne dela, da ne. Pogleduje k prstom na kitari in se zapeljivo vrača k mikrofonu.

Neko nas posmatra
Uaaaauaaaa
neko nas stalno gleda

Solo. Dinovi prsti se premikajo gor in dol pa levo in desno. Ne popušča. Obrne se k bobnarju in si kímata – držita tempo. Obrne se k basistu, odkimavata si – držita tempo. In potem se obrne k mikrofonu, utripa tone v zvočnike in ne popušča. Kima, kima še v mikrofon. In ...

Nije sve izgorelo,
nešto sam ugasio.
Nisam se izgubio,
ipak sam se snašao.

“Bez predaje,” bi zdaj rekel Dino, če ne bi ravno pel. In se dere naprej. Ritem se vedno bolj udobno sidra med akorde in drži takte pokonci.

Neko nas posmatra,
neko nas stalno gleda!

Zadnji toni. Odmev. Letalo preleti nebo in pusti za seboj dolg, bel, snežen rep.

OŽBOLT

Vsak košček stanovanja, brez izjeme, je prekrit s svežo plastjo zaščitne plastične folije. Tudi nekaj že skoraj uvelih orhidej na okenski polici, ki počivajo v večernem miru. Lucija v veliko vrečo za smeti pospravlja ogromno kepo folije, ki je še pred kakšno uro opravljala delo zdaj razvite folije. Žiga in Fric oba v pisanih kopalkah, preznojena in rdeča v obraz sedita na foliji na tleh in globoko sopeta, pijeta gost proteinski šejk in glodata vsak svoj kos proteinskega krekerja. Fričevi udi so napeti, napolnjeni, povečani, razširjeni, napihnjeni. Mišična masa njegovega telesa se je vsaj podvojila. Bicepsi, tricepsi, trebušne mišice, ramenski obroč, vse je lepo definirano, kapljice znoja se glamurozno lesketajo na koži, le noge, sploh stegna malce, a ne preveč, zaostajajo za volumnom drugih delov telesa. Vstane in se kot velik helenistični konj ogleduje v odsevu okna. Zadovoljen je s svojim videzom. Tako močan in širok je, da bi mu zdaj še tiste kavbojke Levi's lahko "dobro padle". Tudi Žigov mišični tonus je znatno povečan, a ne tako kot Fričev. Ampak sprememba je očitna. Še posebej mišičasta so njegova stegna in meča, kjer se prečno progaste mišice ponosno razgaljajo strupeno svetli sobni osvetljavi.

ŽIGA: Saj bom jaz okna.

LUCIJA: Ni panike. Bom jaz.

FRIC: Pusti mu, če se ponuja.

LUCIJA: Ne, ker je površen in je tko, kot da sploh ne bi zaščitli. Sej masta vidva zdej kopalnico za zrihtat, ko bom jaz svoje oddelala.

ŽIGA: Pol pa nič.

FRIC: Kolk pa maš dons?

LUCIJA: Šest jurjev.

ŽIGA: Kr lepa vsotica.

LUCIJA : Prejš teden sem sedem zgarala.

Fric si ogleduje svoja bela meča. Lucija se pripravlja, malo se raztegne in se postavi v sredino sobe na folijo.

FRIC: A se tebi tut zdi, da so mi calvsi narastl?

ŽIGA: So, valda, s tvojim tempom ti vse naraste.

LUCIJA: Mal pa res. Čeprou men se res zdi, da se ti najbl pozna na tem zgornjem delu, vrat pa ramena. A loh začnem?

Fric napenja mišice. Žiga opazuje svoje noge. Na foliji mu skoraj spodrsne. Umakneta se Luciji, ki v roko vzame svoj telefon. Nekaj pritiska, nastavlja. Potem pa naenkrat, kot bi zamudila, začne teči na mestu. Fric in Žiga si brišeta znoj in se pripravljata na dezinfekcijo in deratizacijo kopalnice.

ŽIGA: Model, teb so se res definirale prsi.

FRIC (*ga prijazno popravi*): Pectoralis major. Pa tut latissimus dorsi mi niso slabi, prznej.

ŽIGA: Priznam.

FRIC: V zadnjem tednu mi je to tko ven skočil. Sam ne vem, kaj naj z nogami. Men je hudo, da mam te noge, sam bi se lahko bolj sistematično lotil teh gastronemiusov.

ŽIGA: Men se tut že mal pozna.

FRIC: Ti maš res hude te sure, mislm calvse.

ŽIGA: Pa zdej se mi tut na ramenih pozna.

FRIC (*ga prijazno popravi*): Na deltoideusu. Valda se ti.

LUCIJA: Fricu se bolj.

Žiga zviija hrbet, da bi se približal majhnemu delu kože na zadnji strani stegna, nekaj centimetrov nad kolenom.

FRIC: Kaj je?

ŽIGA: Neki me srbi.

FRIC: A si si mišico nategnu? To je smrt.

ŽIGA: Sam srbi me.

FRIC: Loh je poškodba iliopsoasa, to se zna tut tam čutit.

Fric zaskrbljeno pogleda opazovani del stegna.

FRIC: Fak, kaj maš pa res to?

ŽIGA: Sam neko materino znamenje.¹⁹

FRIC: Ej, stari ...

ŽIGA: Kaj?

FRIC: To je klop. Fiks.

Lucija se ustavi na mestu. Zadihano dvigne obrvi, oči ji izstopijo, pordi, žila na vratu ji v hīpu nabrekne.

LUCIJA: Ne me jebat. To je klop. Vidi se, da ma noge pa glavo pa vse.

ŽIGA: Ma kakšen klop! Nista normalna.

LUCIJA: Dej, ne deri se.

ŽIGA: Ni klop. Pika je pač. Materino znamenje.

LUCIJA: Ni, lej k prou vidiš lahko, da ma oči.

ŽIGA: Ma kakšne oči. Prnes povečevalno steklo.

---

¹⁹ Zelen hrib in na njem razraščena trava, cvetlice in nekaj listov plevela. Tisoč vojakov na konjih, v železnih z zlatom in srebrom okrašenih oklepih, s ščiti in čeladami se zgrinja navzdol v dolino. Topotanje kopit hromi. Grmi. Galopirajo in zemlja pod njimi drhti. Jez-dijo tisoč črnih konj.

Zemlja se pod težo železne konjenice odpre. Vseh tisoč jih pade vanjo. Zemlja se tiho zapre.

FRIC: Kje je?

LUCIJA: Nad umivalnikom, če sploh je.

Fric hitro odkoraka v kopalnico.

ŽIGA: Ni klop. A ga loh nehaš drkat. Dej, k morš znamenja pustit pr mir.

LUCIJA: Model, ti maš klopa. A se ti zajebavaš?

ŽIGA: Pa ni to klop, sto posto.

LUCIJA: A ti mene jebeš!?

ŽIGA: Dej, ne deri se.

LUCIJA: Ej, to ti pa zamerim. Res, pravila so enaka za vse! Odjebi, model!
Fak of. Pizda, tle sem doma k budala ...

Fric se vrne.

FRIC: Ni ga.

ŽIGA: Ma kam hodim? Kdaj? A si me vidla kam it?

LUCIJA: Pol mi pa razlož, kako si klopa dobil.

ŽIGA: Pa ni klop, no. Sam materino znamenje je.

Fric zamišljeno gleda v stegno.

FRIC: Stari, to je klop, ni debate.

Žiga sunkoma umakne stegno.

ŽIGA: Daj povečevalno.

LUCIJA: Ni ga.

ŽIGA: Pol pa ne govor, da je klop. Veš kolkrat sem jaz že mislil, da je klop, pa potem ni bil na koncu.

LUCIJA: Ne deri se.

FRIC: Sam to res ni kul. A ti veš, da tko vse tri ogrožáš.

LUCIJA: Spizdi.

ŽIGA: Ne seri.

FRIC: Sam jaz sem te slišal neki ponoč. Da neki okol muvaš.

ŽIGA: Jebi se. Kam da grem, sej so cantraši povsod.

LUCIJA: Jaz sem tut neki slišala.

ŽIGA: Kaj sta vidva slišala? A me zajebavata?

LUCIJA: Res se je slišal, da nekdo ven hodi, pa sem mislila najprej, da je Fric, da gre trenirat na štenge. Sem mu zanj rekla, da nej odjebe, ampak je reku, da ni bil on.

FRIC: Kam pa hodiš?

ŽIGA: A loh, prosim, nehata. Kam hodim? Kam hodim!?

LUCIJA: A se lahko nehaš dret?

FRIC: Dejmo ga ven, pa da vidmo.

LUCIJA: Ajde, dejmo.

ŽIGA: Ne bom si kr materinga znamenja ven daju. To je ful nevarno za raka na koži.

LUCIJA: Razkužilo mamo, rokavice mamo. Zagnojil se ti zihr ne bo. Fric, daj pinceto.

Fric že teče po pinceto. Lucija si na roke natika rokavice.

ŽIGA: Ej, ej. (*Odrine Lucijo.*) Ne bosta mi kr dajala ven kože, alo!

Lucija ne omahuje.

FRIC (*off*): Ni pincete.

LUCIJA: Pol pa iglo prinesi.

ŽIGA: Lahko, da sem ga iz kakšne rože dobil al pa kaj.

LUCIJA: Kakšne rože, če so pokrite že cel čas. Pa kaj, a je klop kar iz dol sem gor na rožo skočil, al kaj?

Pride Fric z iglo v roki.

FRIC: Kar iz rože, prau model.

Lucija vzame iglo, umakne folijo s plinskega štedilnika in začne nad majhnimi plameni štedilnika razkuževati iglo.

ŽIGA: Pa daj, nisem šel nikamor, res no. Priznam, dvakrat sem šel na štenge trenirat, to je pa to, res. Ampak tle v bloku sem bil, sam nisem hotel, da bi vedla, da v ekstra tajmu treniram calvse.

LUCIJA: Ajde, dejmo. Ti ali klop.

Žiga, Lucija in Fric stojijo sredi s folijo polepljene dnevne sobe. Razdalje med njimi so skoraj enake. Lucija ima na rokah par zaščitnih rokavic, v desnici pa razkuženo iglo.

LUCIJA: Resno, ti ali klop.

ŽIGA: Ni klop.

FRIC: Je.

LUCIJA: To je ultimat. Če je klop, si najebu.

ŽIGA: Vem, da ni klop, nisem bil nikjer.

LUCIJA: Ti ali klop, en bo šel ven.

Tišina.

Žiga neboljeno nastavi stegno. Lucija se približa.

ŽIGA: Čak, bom sam.

LUCIJA: Ne boš.

ŽIGA: Če mi more kdo nogo razmesart, pol si jo bom sam.

FRIC: Sam bova gledala od blizu.

ŽIGA: Boli me kurac. Dej mi.

Lucija mu da iglo. Žiga prisloni iglo na zadnjo stran stegna. Zvija se, da bi videl, kaj počne, kako se bo najmanj poškodoval. Stoji in se obrača nazaj proti stegnu. Fric in Lucija sedita in opazujeta. Od neprijetne drža ga vse boli. Nerodno zapiči iglo v stegno. Zajavka. Lucija in Fric gledata iz neposredne bližine. Iz svoje noge želi v enem kosu izbežati majhno črno rjavo liso. Kaplja krvi.

ŽIGA: Daj mi nož.

Fric vzneseno vstane, umakne malo plastike s kuhinjskega predala in odpre predal za pribor.

ŽIGA: Ta ostrega.

Fric iz predala vzame velik mesarski nož. Previdno zapre predal, popravi folijo in poda nož Žigi. Žiga ga mirno sprejme. Fric se počasi usede. Žiga opazuje svoje stegno. Druga dva tudi. Žiga prisloni konico noža na stegno in pritisne. Kaplje krvi. Zareže globje. Globoko. Naredi krog in pol, tako da črno rjava lisa popolnoma izgine v rdeči barvi. Tisti del mesa, kjer je bila prej lisa, Žiga izreže. Približno centimeter velik košček stegna drži v roki. Lucija in Fric kot hipnotizirana gledata, kako se kaplje krvi spuščajo od rane preko mišičastih meč do folije na tleh.

ŽIGA: Evo, na.

Žiga pomoli košček mesa Luciji.

LUCIJA: Zdej se itak nč ne vid, k si ga čist razmesaru.

FRIC: Ej, rešpekt stari, pol noge si si odlomu.

ŽIGA: Ne da se mi z vama zajebavat.

LUCIJA: Čak, da vidm.

Vzame ponujeni kos, umakne folijo pri umivalniku in ga spere pod vodo. Fric še vedno občuduje kri na Žigovi nogi.

LUCIJA: Ne vidi se.

ŽIGA: Ni bil klop.

LUCIJA: Fiks je bil.

FRIC: Dobr, lahko da je bil. Zdej ni več.

ŽIGA: Ni bil. Bil sem sam na štengah pa tle.

LUCIJA: Ok, lej. Bomo počakal, da se to mal posuši, pol bomo pa vidl. Zihr pa zaklepamo vrata pa si skrivamo kluče. Neki tazga bomo nardil. Jaz se ne mislim več zajebavat z vašimi klopi.

FRIC: Stari, sam zdej boš mogu sam roke delat. To si si čist nogo zjebu.

ŽIGA: Boli me kurac. Bom pa trup pa ramena delu.

LUCIJA: A smo zmeneni?

ŽIGA: Ja, smo.

FRIC: A te ful boli?

ŽIGA: Niti ne, sam peče pa k svinja. Hvala kurcu, da ta nož dobr reže.

KRAJNC

Stanovanje je na novo prebeljeno. Stene so tako bele, da skoraj sijajo v beli sobni svetlobi. Na kuhinjski mizi je velika rjava kartonasta škatla, polna zaščitnih mask. Lili pomiva posodo s smrdečim razkužilom, ko vstopi Robi. Nasmijan, nekaj skriva za hrbtom.

ROBI: Šele zdaj razumem, kolk te rabim v svojem življenju. Vedno sem rabil nekaj časa zase pa bluzil sem okoli, ampak ko mi je bilo najbolj zajebano, sem vedno mislil nate. Ko sem bil dobro, se ti pa nikoli nisem zahvalil. In dnevi so tko k ena mladost, ko sem s tabo. A vidiš, da si mi vse. Da Luke in Izaka ne bi bilo tle, če tebe ne bi bilo tle. Da bi kupil tisto jebeno puško, ustrelil bi psa pa še sebe, če ne bi bilo tebe. Ljubim te. Zapri oči. *(Izza hrbta potegne zavoj železnih obešalnikov. Šepetajoče.)* Lepo valentinovo.

LILI: Ljubezen moja. Vse moje! Hvala ti, kako si to dobil?

Nasloni se na njegovo karirasto srajco in ga poljubi. Dolg poljub.

ROBI: Skrivnost. Zate vse. Sem si rekel, da če ne morem rož pa čokolatinov dobit, bom pa neki bolj pragmatičnega zrihtal. Pa to mamó tut za vece pucat. Pa veš, kaj vse se da narest s tem ...

LILI: Vem, tut za uokvirjat slike ta malih lahko uporabimo. Fantastično! To je že pravo darilo! Hvala ti!

ROBI: Malenkost. Ljubim te.

Poljub.

LILI: Otroka, večerja!

Trenutek tišine. Robi in Lili na mizo razporejata krožnike in krekerje vseh mogočih okusov. Najprej na suhih tihih tačkah pricaplja pes Suarez in se začne plesti med nogami steklene kuhinjske mize. Za njim Izak, razkuži si dlani in se

usede za mizo. Momlja si poskočno melodijo. Skozi vrata kuhinje stopi približno meter visoka pojava v debelem ovčjem kožuhu, z dolgimi rdečimi nogavicami in gamašami, masko, rogovi, v katere so vpeti pisani trakovi, iz ust mu gleda dolg rdeč jezik, narejen iz usnja. Okoli vratu mu namesto zob visijo v verižico povezani ducati belih fižolov. V roki ima na palico vpeto ježevo kožo. Okoli petih kravjih zvoncev, ki jih nosi za pasom, je ovit selotejp, ki drži koščke stiropora, zaradi katerih zvonci ne spuščajo nobenega zvoka. Kot da bi odganjal zimo. Kot da bi v paradi drugih takšnih podob skakal in plesal po polju. Lili in Robi pogledata postavo. Premerita jo. Postava si razkuži roke in se usede za mizo, ježevo odloži zraven sebe. V prostoru zavлада naporna tišina. Lili in Robi se spogledata, nerodno jima je. Robi previdno prime tubo z razkužilom in jo ponudi pojavi. Pojava strmi v razkužilo, kot da ne bi vedela, čemu naj bi služila. Robi namigne, naj si razkuži roke. Postava dolge trenutke strmi vanj, dokler se ne vmeša Lili, ki Robiju iz rok vzame razkužilo. Potegne ga stran, kot da bi ga postava lahko napadla. Vrneta se k postavljanju pribora in prtičkov na mizo. Še kozarci vode in velika kartonasta škatla.

Ko vsi sedijo za mizo, Lili seže v škatlo in iz nje potegne paket krekerjev, na katerih je natisnjeno nasmejeno zrno riža. Krekerje deli na krožnike. Robi in Lili, kot da bi ju bilo postave strah, previdno pogledujeta proti njej. Lili spregovori, kot da ni nič. Poskuša spremeniti atmosfero.

LILI: Danes mamoz rižem. Kaj bi pa za zraven?

LUKA: S papriko pa zrezki.

Lili iz škatle vzame krekerje z narisano papriko, okoli paprike je narisana svetniški sij, njene dlani so v znak molitve sklenjene pred njo. Robi poskusi rižev kreker.

ROBI: Teli pa sploh niso slabi.

Lili iz škatle potegne krekerje z govejim zrezkom ob strani. Goveji zrezek na embalaži nosi tanka okrogla očala in bere knjigo. Lili deli krekerje. Pojava se ne premakne.

LILI: To je neka nova verzija.

LUKA: Super so.

Vsi pogledajo proti postavi. Pričakujejo, da bo spregovorila, pohvalila krekerje. A postava molči in gleda v krekerje pred sabo. Lili in Robi se spogledata. Robi z gesto predlaga, da bi postavi kar sam dal kreker v usta. Lili prestrašeno odkima.

LILI: Na, te z redkvicami. Moraš jest zelenjavo.

LUKA: Te mi niso.

ROBI: Od kdaj pa tut redkvic ne ješ?

LUKA: Od skos.

ROBI: Kr pojej.

Odpre paket krekerjev, na katerih je narisana debela vijoličasta redkvica s sočnimi očali, širokim nasmehom in dvignjenim palcem. Robi, ki prvi dobi nekaj vijoličastih krekerjev, se namrdne, ampak jih skupaj z drugimi začne jesti. Luka tudi. Ko hoče Lili redkvice položiti tudi na krožnik pred tiho postavo, ta nad krožnikom podrži razprto dlan, tako da Lili ne more do krožnika. Robi in Luka gledata. Lili poskusi še enkrat. Postava se ne pusti. Še enkrat in še enkrat. Lili popusti. Pospravi nekaj krekerjev nazaj v embalažo in se namesti na stolu. V sobi postane neprijetno. Suarez živčno opazuje prizor pred sabo.

LILI: Dober tek.

LUKA: Jaz bi raj tiste s korenčkom.

LILI: Ne bomo še enih odpiral.

ROBI: Dober tek.

LUKA: Dober tek.

Začnejo zobati krekerje. Atmosfera v kuhinji ravno zajame sapo, ko začne zamaskirana postava, namesto da bi začela tako kot ostali jesti krekerje, drobiti le-te v svoj krožnik. Vsi prisotni to opazijo. Pozorno jo opazujejo.

ROBI: Luka, lej kaj mam.

Pokaže na zavoj železnih obešalnikov.

LUKA: O, uau! Kako so lepi!

LILI: To je oči zrihtal.

LUKA: Hvala, oči! A bom lahko tut jaz enga dobil?

ROBI: To mora pa mami povedat, zanjo so.

LILI: Lahko, enega ti dam.

Postava anemično drobi krekerje. Ko konča z riževimi, začne s tistimi, ki so posuti z rdečim prahom. Lili se nagne naprej proti kupu ovčjega krzna.

LILI: A bi kaj drugega?

Postava dvigne pogled in pogleda naravnost v Lili. Lili prestrašeno otrpne. Robi jo prime za roko in jo potegne nazaj. Nekaj sekund neprijetne tišine in postava se vrne k drobljenju krekerjev.

LILI (Robiju): A mu dam kokosove?

ROBI (Lili): Ne. Pusti ga, sam pusti ga, da se mu ne utrga.

Luka da kos svojega vijoličastega krekerja zdaj navdušenemu Suarezu.

ROBI: Ne ga futrat s tem. Raj mu daj zrezek, če že.

LUKA: Daj mu ti zrezek.

Postava vzame košček enega izmed krekerjev in ga ponudi Suarezu. Suarez poje. Robi vstane.

ROBI: Zdaj pa dovolj. A lahko nehaš!

Postava bulji v Robija. Lili pretresena potegne Robija nazaj na stol. Tišina. Lili pogleda proti Luki.

LILI: Kako gre angleščina?

LUKA: Moram napisat spis.

ROBI: O čem?

LUKA: Holidays.

ROBI: Rabiš pomoč?

LUKA: Ne, saj znam.

LILI: Kaj boš pa pisal?

LUKA: Da bom šel poleti na ziplajn pa zorbing. Moramo v prihodnjiku vse napisat.

ROBI: Kakšen ziplajn?

LUKA: To je uno, k se prvežeš na eno tako dolgo vrv in se spustiš dol pa to. To bi jaz šel na eno hitro pa visoko. Ampak to rabiš res take ogromne vrvi ...

Postava seže proti svoji glavi. Robi skoraj skoči s stola, da bi prestregel potencialni udarec, vendar se postave ne dotakne. Postava gre proti rogovom in trakovom, razpetimi med njimi, izbere enega – rdečega – najdaljši trak za najdaljšo ziplajn izkušnjo. Odveže ga, pogleda in ga poda Luki. Luka ga zbegano sprejme. Robi se pomiri. Postava naprej drobi krekerje.

LUKA: Hvala.

ROBI: Ko boš napisal, bomo preverili.

LUKA: Sej znam. Res ni treba.

LILI: Moramo slediti tvojemu napredku.

ROBI: Pa pospravi sobo.

Lili in Robi hlastno glodata suhe krekerje.

LILI: Ni slabo.

ROBI: Men je že mal dost, res je velik danes.

LUKA: Mami, a bomo spuščali zmaja²⁰ jutri?

ROBI: Dež bo.

Postava vstane, dovolj ji je bilo sprenevedanja in stalnih negacij. Tišina. Vsi gledajo. Postava gleda nazaj. Suarez stisne rep med noge. Postava prime ježevko, zavihti jo nad glavo in udari po mizi. Vstane, stopi na mizo. Udari. Zadoni. Udarja po steklu, po krekerjih, po kozarcih, embalaži, vse se drobi. Steklo v kosih pada na tla in se na tleh razčrepini na tisoče majhnih delcev. Krekerji izgubljajo podobo. Embalaža se mečka. Obrazi redkvic, zrezkov in riža postajajo neprepoznavni. Pričujoči, sedeči na svojih udobnih stolih, gledajo prizor pred sabo. Nemo spremljajo gibe in udarjanje. Ježevka se od težkih udarcev zlomi. Postava jo vrže na drugo stran sobe in začne udarjati z nogami. Z zvoncev odvrže stiropor in selotejp. V prostoru zahrumijo zvonci. In od mize ostanejo samo še železne noge in kup razbitega stekla. Postava mirno sestopi. Pogleda Robija, Luko in Lili. Vzame železne obešalnike in jih s svojimi majhnimi ročicami začne zvijati, z njimi udarja ob tla. Trenutki v nemi sobi trajajo kot večnost. Postava izbere dva železna obešalnika. Kar je ostalo od njiju, oblikuje v dva kroga – elipsi. Pomaga si z železnimi nogami bivše mize. Vzame prvega in si ga pozorno ogleda. Malo ga še popravi. Pogleda Robija, stopi do njega, prime ga za roko. Robi prestrašeno opazuje postavo. Postava ga pogladi po stegnu. Čez glavo mu nadane preoblikovano železno obliko, kot bi mu na prsi nadel verižico iz najlepših koral. Opazuje ga. Robi gleda v njegove bele zobe, ki zdaj izgledajo kot poletni otroški nasmeh. Robi rahlo skloni glavo v zahvalo, darilo ga gane, počasi se nagne k postavi, kot bi jo hotel objeti. Postava se umakne. Vzame drugo železno stvaritev, sprehodi se okoli mize in spotoma potreplja Luko po ramenu. Stopi k Lili. Čez ramena ji previdno, nežno povezne železno verižico. S svojo majhno, nebogljeno ročico se postava dotakne Lilijinih las. Poboža jo po glavi, po obrazu. Dotakne se njenih ustnic, kot bi jih z roko poljubila. Kot da je mama, položi svojo roko na njeno ramo in spolzi do komolca. Do zapestja, prime jo za roko. Lili gleda v postavo, kar je bilo, je bilo. V očeh se ji naberejo solze. Postava sunkoma premakne svoje boke. Njeni zvonci zazvonijo na kupu črepinij.

²⁰ V mestu v obliki morske zvezde je grad. Na najbolj zahodnem delu obzidja gradu v hladni jesenski niši sedi zmaj in govori: Jaz sem čuvaj tega mesta. Spim na zvoniku. Umivam se v umazanih zalivih reke. Ponoči kadim pipo in opazujem ulice – varujem speče mesto. Luni pošiljam žametne kroge. Soncu pa čez speče zavese grde poglede. Spim, ko ste vi budni. Bedim, ko vi spite. Takrat, ko drugi zmaji zapustijo svoje gnezdo.

EPILOG

Eden je na veceju in gleda posnetke receptov na Youtubu. Nekdo kuha, nekdo že spi.

Nato počí.

Enkrat, dvakrat. Spremenilo se je v rafal. In vsi se naenkrat zdrznemo, pustimo svoja opravila.

Ker vemo:

Začelo se je.

“AAA! JEBEM VAM MATER!”

Nekdo od nas je ugasnil luč. Drugi smo zagrnili zavese.

“NA POMOČ!”

Jaz kličem policijo! Drugi kličemo rešilce. Naše roke so trde od strahu, od šoka. Otroke pošiljamo v najbolj oddaljene sobe, da se igrajo, da ne gledajo tega.

“NA POMOČ!”

Hitro! Kje so! Kje so? Jebemo jim mater! Kako je možno, da rabijo toliko časa! Ulice so prazne! Na semaforjih utripajo rumene.

“NE MOREM VEČ!”

Mi pa ne moremo poslušati tega hropenja.

“NA POMOČ!”

Eden od nas se ne počuti dobro. Ena je bruhnila. Ne prenaša krvi. Še posebej ne krvi na pločniku. Vsi po vrsti slonimo na okenskih policah, za tankimi zavesami. V temi. Iz anonimnosti mraka gledamo na parkirišče.

In ležeče telo tam.

“NE MOREM VEČ! JEBEM VAM MATER.”

A bodo prišli?!

Krog krvi se širi in veke telesa, ki leži v tej luži, postajajo težke.

A bodo prišli?! A nas bodo rešili te mučne tišine, ki nas tepta. Vse nas tepta! Prekleta, od tu do bolnice je nekaj minut. In rekli so, da bodo prišli, morali bi že biti tu.

Nekdo od nas reče: “Tudi Maša je tako umrla. Ker se paraziti niso spokali.” Drugi: “A pijejo kavo al kaj.” Nekdo pravi: “A gremo dol pomagat?” Pa ga stara roka prime za zapestje: “Nikoli ne veš, kdo je spodaj. Počakaj na policijo.”

Telo na pločniku se začne tresti.

Zebe ga.

“A se trese?” pravi nekdo. “Zebe ga,” pravi drugi v odgovor.

Ne razume, kako je lahko prišlo do tega. Pomisli, da bo morda zdaj umrl. Da je to njegov zadnji večer. Pomisli, da je to zdaj konec. Naenkrat ne misli več. Ampak vse samo še ve. Ve, da je to, kar čuti v grlu, smrt. Da je čas, da se poslovi od zvezd in od lune. Pa spet pomisli, kako bedno, da mora umreti ravno pred polno luno.

Pa kje so! Vsi si mislimo, da to traja že predolgo, ampak nimamo kam.

Iz sekunde v minuto je tišina težja. Hropenje pojema. Vsi imamo grenek okus v ustih. V želodcih. Da je zdaj to konec. Vsi ga čutimo. Čutimo, da ne bo preživel.

Ne dere se več. Samo še diha. Iz jeze. Diha, ker je jezen, da bo umrl. Tu. Na tem jebenem pločniku. In pomisli, da ga jutri ne bo več tukaj. Jutri zjutraj. Kakšen bo dan?

Dva policijska kombija. In rešilec. Zavijejo na parkirišče. Policaj stopi ven. Z izvlečeno pištolo. In z zaščitno masko. In še nekaj policajev takoj za njim. S pištolami in zaščitnimi maskami. In vidijo telo in se derejo, naj dvigne roke. Pa telo ne reagira. Posvetijo okoli. Nikjer nikogar. Znak rešilcu. Reševalec, tudi z masko na obrazu, steče do telesa. Še ima utrip. In rana ni tako globoka. Ampak krvi je veliko.

Razkužila. Pincete. In gaze. Vse ven. Na dan. Pod nočni sij. V somrak pridušenih cestnih luči. Vse ven. Vse, kar imajo, ven.

In mi vse to gledamo. In upamo zanj.

Da bo jutri še tu.

In ga odpeljejo. Policija okoli parkirišča med drevesa razpenja svoje rumene trakove. Najprej čik pavza. Potem bodo prišli forenziki. In celo noč bodo slikali kraj zločina.

Umaknemo se vase. Še vedno ne prižigamo luči. Ne odgrinjamo zaves. Pretreseni smo. Ne gledamo se med sabo. Ne govorimo. Čutimo, čutimo, kot da bi bili ustreljeni mi. Kot da nismo ravnali prav.

In najraje bi vsi skočili iz svoje kože. Najraje bi naša krvava telesa plesala po stopnicah bloka. To bi bil radosten dan! In kosi bi peli alelujo izpod žive meje! Ampak smo prestrašeni. Ker ne moremo skočiti iz svoje kože. Ne vemo, kaj bo. Ne vemo, kdo nam lahko pomaga. Ne vemo, ali si lahko pomagamo sami. Ali nas ima kdo rad. Ali smo na čigavem seznamu. Ali smo na napačnem seznamu? Ne vemo. Koga bi rešili? Sebe? Ali se bo streljalo? Kdo od nas bi umrl, kdo bi preživel?

Tisti, ki sedimo, vstanemo. Tisti, ki stojimo, odklepamo vrata. Tisti, ki slonimo na vratih, zakorakamo ven. In stopimo na stopnišče. Vsi stopimo ven. In se gledamo. Staro in mlado. Ženske obrvi. Moške brade. Majhne mezinke, štrleča ušesa. Široke nosnice in kratke trepalnice. Obdrsane komolce in postrizene nohte. Opazujemo oči. Noge. Izpraznjene poglede in otroško polt.

Tako stojimo tam in se gledamo. Opazujemo roke. Zgubane in tiste najmanjše. In vemo, da obstaja za vsakega od nas po ena roka na drugi strani pogleda. Za nas. Obstaja dlan, ki se lahko vsakega od nas dotakne s tolikšno močjo, da poruši jezove v nas. V nas je pesem, in ta pesem ima usedline.

In samo zdaj, ko se takole gledamo čez hodnik, ko nemo stojimo na svojih pragih. Samo zdaj obstaja dlan, ki sreča naša čela, da voda požene se od vas, dvigne se v struge in pesek dvigne se od nas.